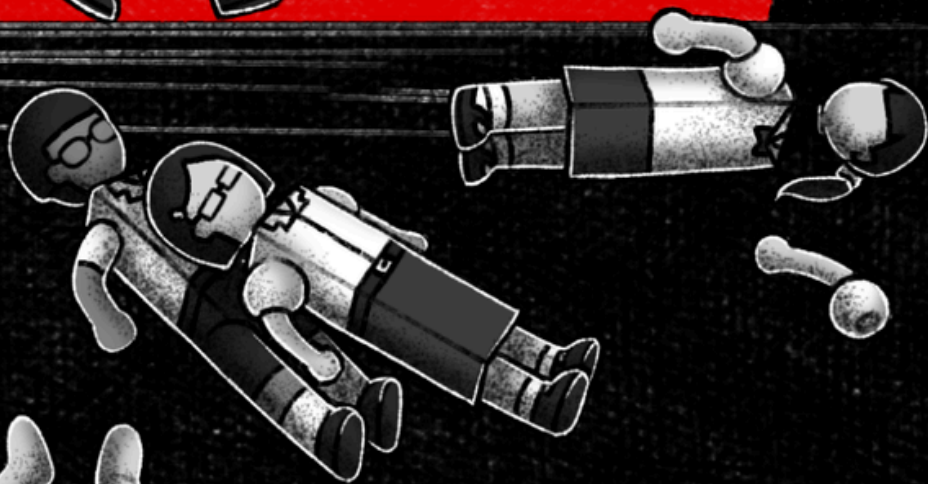

THE MANSTER

อสุรกาย

เรื่องและภาพ อธิษฐาน

THE MANSTER อสุรชาย

เรื่องและภาพ : อชิญดา พิเชียรโสภณ

กราฟิกโนเวล สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน

ขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ชันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว่

ช่องทางติดต่อ

โทรศัพท์ : ๐๘๘-๘๘๕-๔๕๔๒

อีเมล : achiyadaphichiansophon@gmail.com

คำเตือน

กราฟิกโนเวลเรื่องนี้มีภาพหรือเนื้อหาที่กล่าวถึงการเสียชีวิต ความรุนแรงในครอบครัวและโรงเรียน การกลั่นแกล้ง การเหยียดเพศ และอาการทางจิต โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ตอนที่ ๑

ผิดปกติ

เช้าวันนี้ของฉันเริ่มต้นช้ากว่าทุกวันเล็กน้อย
เพราะไม่มีเสียงปลุกจากโทรศัพท์อย่างที่ควรจะเป็น

โชคดีที่ร่างกายหนักอึ้งนี้ยังคงรับผิดชอบหน้าที่ของมันได้ดี
ทำให้เจ้าของร่างอย่างฉันไม่บกพร่องไปมากกว่านี้

“ทำไมตื่นสาย”

ประโยคแรกที่ได้ยินของวันนี้จึงกลายเป็นเสียงระคายหู
จากพ่อที่นั่งรออยู่ก่อนที่ได้ะอาหารไปโดยปริยาย

“ขอโทษค่ะ”

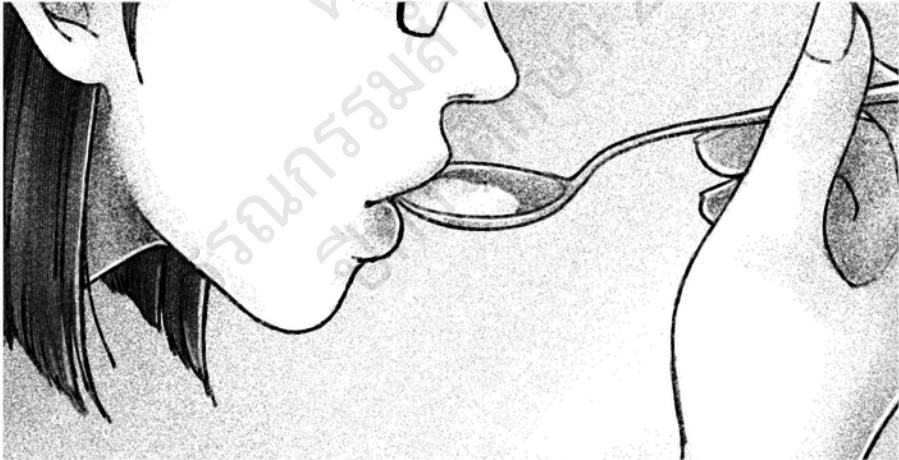
“ไม่ได้เรื่อง”

แล้วก็ถูกตำหนิอีกเช่นเคย

หลังจากนั้นไม่นาน น้องชายของฉันก็ตามมาที่ได้ะอาหารในเวลาประจำของเขา

ก่อนไปโรงเรียนไม่กี่นาที

ดีจริง ๆ ที่เขาไม่มีหน้าที่ต้องเตรียมมือเข้าเหมือนฉันกับแม่
พ่อจึงไม่เคยตำหนิเขาเลยสักครั้ง

เป็นผู้ชายในบ้านหลังนี้มันดีจริง ๆ

“ตั้งใจเรียนนะลูก ทั้งายสิทธิ์ทั้งอาร์มเลย”

เสียงของแม่เรียกสติของฉันที่ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
เท่าไรนักตั้งแต่ตื่นนอน

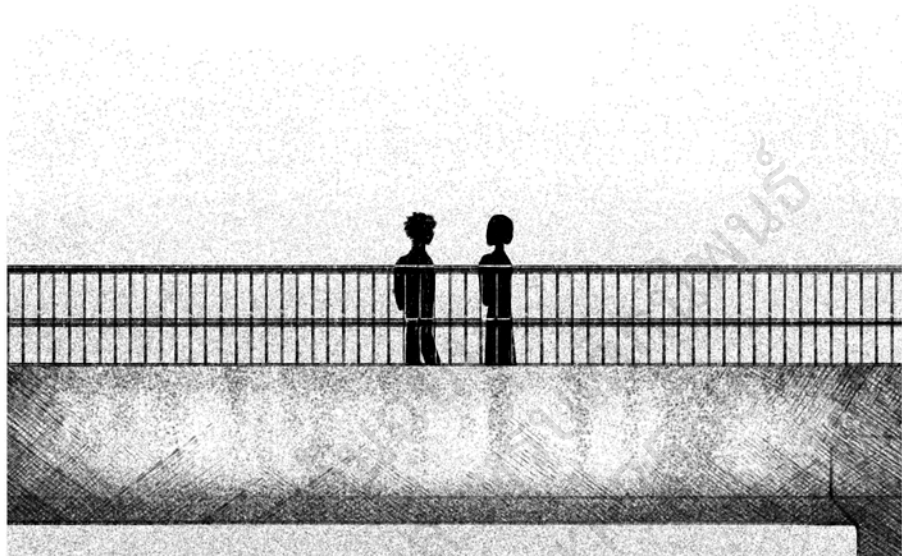

อาการมีเหงาจนรำคาญนี้เกิดขึ้นกับฉันในทุกเช้าราวกับคำสาป แต่ก็เลี่ยงไม่ได้เพราะมันเป็น
ของแถมจากยาที่ช่วยชีวิตฉันในทุกคืน

มีแค่ฉันที่ตอบแม่ ก่อนจะออกจากบ้านไปเหมือนทุกครั้ง

บรรยากาศระหว่างการเดินทางไปโรงเรียนของฉันกับน้องชายวันนี้ยังคงเป็นเหมือนทุกวัน
ต่างคนต่างเดินไปทางเดียวกัน แต่ไม่มีบทสนทนาใด ๆ

“ซ้าวะ”

อาร์มเข้ามาชนไหล่ฉัน
แล้วจึงแทรกตัวเดินแซงหน้าไป
ด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย

นี่คงเป็นบทสนทนาแรกและบทสนทนาเดียวของวันนี้แหละ

ปกติเราไม่ค่อยได้พูดคุยกันเท่าไรอยู่แล้ว

หลังจากนั้นไม่นานพวกเขาก็มาถึงโรงเรียนของอาร์ม ส่วนโรงเรียนของฉันอยู่อีกฟากของสะพานลอย เพราะถูกพ่อแม่ฝากฝังไว้ว่าต้องมาส่งอาร์มจนได้เห็นเขาเดินเข้าโรงเรียนไปกับตาก่อนจึงจะจบหน้าที่ ฉันจึงต้องข้ามสะพานลอยมาส่งเขาก่อนทุกครั้ง

หน้าโรงเรียนชายล้วนครีกครั้นไปด้วยเสียงพูดคุยหยอกล้อกันของกลุ่มเด็กผู้ชายเหมือนทุกครั้ง อาร์มเองก็อยู่ในกลุ่มนั้นเช่นกัน และเหมือนว่าเขาจะอยู่ในตำแหน่งที่มีอิทธิพลในกลุ่มด้วย

สมกับเป็นลูกชายพ่อดี

หลังเลิกเรียน ฉันไปรอรับอาร์มกลับบ้านพร้อมกันตามปกติ ระหว่างที่กำลังยืนรออยู่หน้าโรงเรียนอยู่นั้น สายตาก็เลื้อยไปเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งฉันคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี

“นี่นา” ฉันเรียกชื่อเธอหวังจะทักทาย แต่เหมือนว่าเธอจะไม่ได้ยิน

แต่ไม่ทันที่ฉันจะเรียกเธออีกครั้ง เธอก็หันมาสบตาเสียก่อน แล้วก็ต้องตกใจจนสะดุ้ง เพราะแววตาของเธอเปลี่ยนไปราวกับไม่ใช่หน้าที่ฉันเคยรู้จัก

นี่น่าเป็นรุ่นน้องที่โรงเรียนของฉัน เธอเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่โดดเด่นที่สุดคนหนึ่ง ทั้งด้วยหน้าตา การเรียน และชื่อเสียงในโซเชียลมีเดีย เธอเคยให้ความช่วยเหลือฉันในงานวิชาหนึ่ง ทำให้เราพอจะรู้จักและมีมิตรภาพที่ดีต่อกัน

ปกติเธอเป็นคนร่าเริง ดวงตากกลมโตเป็นประกายของเธอมักฉายแววของความมั่นใจอยู่เสมอ แต่คราวนี้ไม่เป็นอย่างนั้น ดวงตาของเธอนิ่งทื่อมาที่ฉันกลับว่างเปล่าชวนขนลุก เธอยิ้มให้ แต่เพียงครู่เดียวที่ฉันละสายตาจากเธอไปยังน้องชายที่กำลังเดินมา เธอก็หายไป

แม้จะติดใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหน้าโรงเรียนของอาร์ม แต่ฉันก็พยายามไม่คิดฟุ้งซ่าน นึกว่าอาจจะแค่ไม่สบายจึงดูเปลี่ยนไปก็ได้ ใช้เวลาไม่นานฉันกับน้องชายก็กลับถึงบ้าน อาร์ม ถอดรองเท้าทั้งไว้หน้าประตูแล้วเดินเข้าบ้านไปทันที ฉันจึงต้องเก็บมันไปวางบนชั้นให้ ก่อนจะถอดรองเท้าของตัวเองไปเก็บและตามเข้าบ้านไป ตอนนี้พ่อคงกลับมาแล้ว น่าจะกำลังทำงานอยู่ที่โต๊ะอาหาร ส่วนแม่ก็คงกำลังเตรียมมื้อเย็นอยู่ในครัว

“ที่โรงเรียนเป็นไงบ้าง”

“ก็ดีนะพ่อ”

เสียงบทสนทนาสั้น ๆ ของพ่อลูกจากห้องรับประทานอาหารยืนยันว่าสิ่งที่ฉันคิดถูกต้อง หลังจากอาร์มเดินขึ้นห้องไปแล้ว ฉันถึงเดินตามเข้าไป พ่อกลับไปสนใจงานในโน้ตบุ๊กต่อ ฉันจึงทำเพียงยกมือไหว้โดยที่ไม่ได้พูดอะไร และเดินผ่านชั้นห้องไปเพื่อเก็บกระเป๋า ก่อนจะกลับลงมาที่ครัวเพื่อช่วยแม่เตรียมอาหารเย็น

เมื่อถึงเวลาอาหารเย็น สมาชิกทุกคนในบ้านก็มาพร้อมหน้ากันที่โต๊ะอาหาร ต่างคนต่างสนใจแค่อาหารตรงหน้าตัวเอง ไม่มีบทสนทนาใดระหว่างมื้ออาหารมากไปกว่าการที่พ่อหรืออาร์มบอกให้แม่ตักข้าวเพิ่มให้

‘...เป็นเหตุสุดสลด พบร่างผู้เสียชีวิตในบ้านร้างแห่งหนึ่งในซอย...’

เสียงผู้ประกาศข่าวชายในโทรทัศน์ดึงความสนใจของฉันให้ละสายตาจากอาหารตรงหน้า มาหยุดดูชั่วขณะ

‘ตรวจสอบพบว่าเป็นเด็กหญิงนิยดา อุดมวงศ์ หรือ น้องนิน่า เป็นเน็ตไอดอลนะครับ เสียชีวิตจากการที่ศีรษะฟาดเข้ากับขอบตู้ คาดว่าเสียชีวิตมาแล้วสามวัน...’

ฉันชะงักไปเมื่อได้ยินชื่อและเห็นภาพของเด็กหญิงผู้เคราะห์ร้ายในข่าว แล้วนี่น่าที่เจอที่หน้าโรงเรียนของอาร์มเมื่อหลังเลิกเรียนล่ะ นึกได้เช่นนั้น ฉันก็รู้สึกขนลุกขึ้นมา

“มีแต่ข่าวอะไรหตุ” แม่พูดขึ้นเบา ๆ ก่อนที่จะกดเปลี่ยนช่องไปดูละครแทน

หลังจากจบอาหารเย็น ฉันกับแม่ช่วยกันเก็บจานไปล้างตามหน้าที่ จากนั้นจึงต่างคนต่าง
แยกย้ายเข้าห้องนอนของตนเอง

เสียงของผู้ประกาศข่าวและภาพของหน้าทีวีหน้าโรงเรียนของอาร์มยังคงเล่นซ้ำอยู่ในหัว
ของฉันตลอดเวลา ทั้งตอนที่ทำการบ้าน อาบน้ำ ไปจนถึงก่อนเข้านอน

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติ?

ฉันเห็นผี

หรือนี่เป็นเรื่องปกติ?

ฉันแค่เห็นภาพหลอนเพราะผลข้างเคียงจากยา

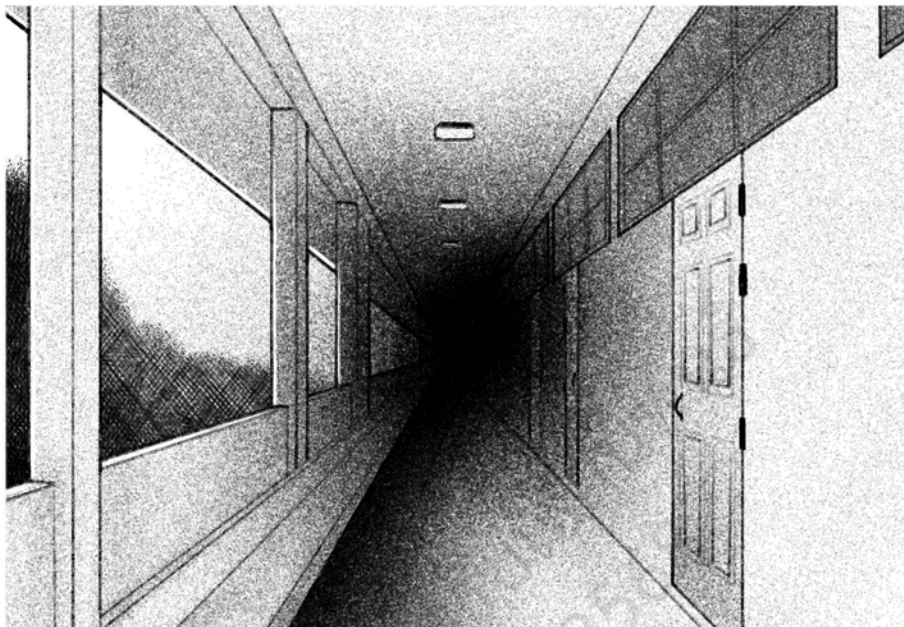
ยังคิดก็ยิ่งฟุ้งซ่านจนนอนไม่หลับ
สุดท้ายฉันจึงเลือกที่จะใช้ยาเพื่อจบคืนนี้ไปอีกครั้ง
ด้วยความหวังที่ว่าวันพรุ่งนี้ทุกอย่างจะปกติดี

วันรุ่งขึ้น กิจวัตรของฉันก็ดำเนินไปตามปกติ หลังจากตื่นนอนและทำธุระส่วนตัวเสร็จ
ฉันก็ไปช่วยแม่เตรียมอาหารเช้า ก่อนจะไปโรงเรียน

วันนี้บรรยากาศการเข้าแถวหน้าเสาธงอึมครึมกว่าทุกวัน ผู้อำนวยการโรงเรียนประกาศ
เรื่องการเสียชีวิตของนีนาอย่างเป็นทางการ รวมถึงรายละเอียดเกี่ยวกับงานสวดอภิธรรมของ
เธอด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

หลังจบคำของผู้อำนวยการโรงเรียน นักเรียนห้องข้าง ๆ ก็เริ่มซุบซิบคุยกันถึงเรื่องของ
นีนาที่ฉันเองก็ฟังไม่ถนัดนัก ไม่นานทุกคนก็ร่วมกันยืนสงบนิ่งเพื่อไว้อาลัย ก่อนที่จะแยกย้าย
กันขึ้นห้องเรียน

บรรยากาศในโรงเรียนช่วงหลังเลิกเรียนวันนี้เงียบกว่าปกติ ทางเดินบนตึกเรียนที่มักจะมีนักเรียนเดินพูดคุยกันประปรายในตอนนี้อกลับมีแค่जनคนเดียว อาจเป็นเพราะฉันเผลอหลับหลับไปในคาบเรียนสุดท้าย กว่าจะรู้ตัวตื่นก็ไม่เหลือใครอยู่ในห้องเรียนแล้ว

คิกคิก...

คิกคิก...

คิกคิก...

มีเสียงเรียกชื่อฉันจากด้านหลัง แต่พอหันไปมองกลับมีเพียงทางเดินที่ว่างเปล่า

ฉันชนลูกชู้ ขาทั้งสองก้าวต่อไปไม่ออกเพราะความหวาดกลัวที่ก่อตัวขึ้น จึงพยายามตั้งสติ
สุดท้ายใจเข้าลึก ๆ และบอกกับตัวเองในใจว่าแค่คิดไปเอง

ใช่ ฉันคิดไปเอง ไม่มีอะไรผิดปกติทั้งนั้น

แต่เสียงหัวเราะเบา ๆ จากสุดทางเดินอีกฟาก
ช่างขัดแย้งกับสิ่งที่ฉันพยายามปลอบใจตัวเองเหลือเกิน

ตอนที่ ๒

สัญญา

“ถูกลับละ” ผมบอกกับกลุ่มเพื่อนหลังดูเวลาจากโทรศัพท์ ก่อนจะหยิบกระเป๋านักเรียน แล้วเดินออกจากกลุ่มเพื่อนไปทันที

ตอนนี้ยายส พี่สาวของผมคงจะมาถึงโรงเรียนพอดี ไม่รู้ว่าพ่อเป็นห่วงอะไรผมหนักหนา จึงต้องให้พี่คอยมารับมาส่งผมจนกว่าจะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ทำให้ผมถูกเพื่อนล้อเลียนว่าเป็นลูกแหงนที่ตลอด ซึ่งมันก็ทำให้ผมรู้สึกหงุดหงิดจนต้องรีบปลิกตัวออกมาก่อนทุกครั้ง

“แขนไปโดนอะไรมา”

ยายสก็ทักขึ้นระหว่างยืนรอรถไฟฟ้า
ก่อนจะถือวิสาสะเข้ามาจับแขนที่มีรอยข่วนของผม

“อยู่!” ผมสะบัดออกทันทีด้วยความรำคาญ

ยายสสะดุ้งกับปฏิกิริยาของผม เธอไม่ได้ตอบอะไร แต่แสดงความหวาดกลัวผ่านสีหน้า

“แค่เล่นกับเพื่อน” ผมจึงตอบโต้รำคาญไป

ไม่มีบทสนทนาใดเกิดขึ้นระหว่างผมกับยายส์อีก เราสองคนเดินเข้าซอยหมู่บ้านเงียบ ๆ ผ่านบ้านเรือนที่คุ้นตาด้วยความเงียบจนได้ยินเสียงฝีเท้าเหมือนทุกวัน แต่วันนี้กลับรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างที่ผมก็ไม่รู้ว่ามันคืออะไร

จู่ ๆ ยายส์ก็หยุดเดิน ผมจึงหยุดตาม แต่ยังไม่ทันที่จะพูดอะไร ผมก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของใครอีกคนหยุดลงตามจากด้านหลัง ยายส์หันมาสบตาผมด้วยใบหน้าซีดเผือด ผมจึงหันกลับไปมองด้านหลังทันที

ไม่มีอะไร

ยายส์หันมามองตาม เมื่อต่างคนต่างเห็นเหมือนกันว่าไม่มีใครกำลังเดินตามมา ผมจึงบอกให้ยายส์เดินต่อ

หลังจากรับประทานอาหารเช้า ผมก็ขึ้นมาใช้ชีวิตบนห้องของตนเองตามปกติ ระหว่างที่กำลังเล่นเกม ผมได้ยินเสียงกุกกักดังมาจากประตู จึงละสายตาจากจอคอมพิวเตอร์ไปมอง แต่กลับไม่พบอะไรผิดปกติ อาจจะเป็นพี่หรือแม่ทำอะไรอะไรบางอย่างอยู่หน้าห้อง

ผมได้ยินเสียงผู้หญิงเรียกชื่อตัวเองจากนอกห้อง

“ว่า!” ผมขวานรับเสียงดัง

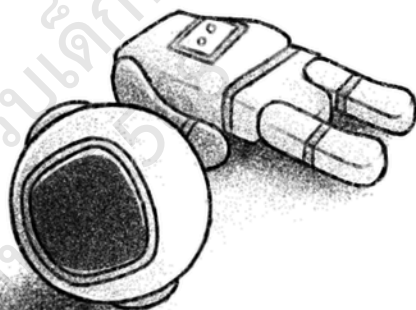
แต่ไม่มีเสียงใดตอบกลับมา ผมจึงกลับไปสนใจเกมที่กำลังเล่นต่อ

เสียงเรียกเดิมดังขึ้นอีกครั้ง ผมจึงตะโกนตอบกลับไปด้วยความหงุดหงิดที่เริ่มก่อตัวขึ้น

“มีอะไร!”

จู่ๆ โมเดลตั้งโชว์บนชั้นวางของใกล้ประตู
ก็หล่นลงมาโดยไม่มีสาเหตุ ผมจึงลุกขึ้นเพื่อ
จะไปเก็บมันกลับไปวางที่เดิม

แต่ไม่ว่ากันที่ผมจะหยิบมันขึ้นมา เสียงเรียกขู่ผมก็ดังขึ้นอีกครั้ง

ผมเปิดประตูห้องอย่างแรง พร้อมกับตะคอกไล่ใครก็ตามที่เรียกชื่อผมไม่หยุดก่อนหน้านี้ด้วยความโมโห

“เรียกอะไรนักหนาวะ มีอะไรทำไมไม่พูด!”

แต่ทันทีที่ผมก้าวเท้าออกจากห้อง ผมก็ไปเหยียบเข้ากับคราบน้ำบนพื้นหน้าห้องจนลื่นล้ม

“โอ้ย...”

“ป... เป็น เป็นไรไหม” อาจารย์ยืนอยู่หน้าห้องน้ำทำท่าจะเข้ามาช่วยผม แต่กลับหยุดชะงักไปก่อน

“มีอะไรกัน” แม่ที่ไต่ขึ้นเสียงโครมครามก็วิ่งขึ้นมาดูเหตุการณ์และเข้ามาช่วยประคองผมแทน
ใบหน้าของยายสิดลงอย่างเห็นได้ชัดราวกับกำลังหวาดกลัวบางอย่าง

“อย่าทำอีกนะ ฐิติ ไหมว่าถ้าพ่อรู้จะโดนหนักกว่านี้”
เมื่อพูดจบ แม่ก็กลับลงไปชั้นล่าง

หลังจากนั้นผมก็บ๊ายบายพี่แยกย้ายกันกลับเข้าห้องของตัวเอง

เช้าวันนี้บรรยากาศในบ้านเงียบกว่าทุกวัน จากที่ปกติผมจะได้ยินเสียงโทรทัศน์ เสียงเลื่อนเก้าอี้ หรือเสียงวางของจากชั้นล่าง แต่วันนี้กลับไม่มีเสียงเหล่านั้นเลย

บางทีผมอาจจะแค่ตื่นมาในจังหวะที่บ้านเงียบพอดี ไม่มีอะไรหรอก

ระหว่างที่กำลังล้างหน้า ผมได้ยินเสียงผู้หญิงพูดขึ้นจากข้างหลัง ตามด้วยเสียงหัวเราะชวนขนลุก แต่พอลืมตากลับไม่พบอะไร

“หุเว่วเธออะ...” ผมพิมพ์พาดูขณะที่หันไปหยิบผ้าเช็ดหน้า

ผมร้องออกมาด้วยความตกใจเมื่อหันกลับไปเห็นเงาตัวเองในกระจกกลายเป็นร่างที่ซีดไปด้วยเลือด แม้เพียงพริบตาเดียวภาพตรงหน้าก็กลับมาเป็นเงาของผมตามปกติ แต่มันก็ทำให้ความกลัวเริ่มก่อตัวขึ้นในใจของผม

ผมใช้เวลาสงบจิตใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะออกจากห้องน้ำไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน

ช่างเถอะ คงเป็นเพราะพักผ่อนน้อยนั่นแหละ

โรงเรียนวันนี้ยังคงเป็นเหมือนทุกวัน แต่เหตุการณ์ประหลาดเมื่อเช้ายังคงกังวลใจผมอยู่นิดหน่อย ทำให้ผมเหม่อลอยผิดปกติจนเพื่อนสังเกตได้

“วันนี้เป็นไรวะอาร์ม ดูเจี๊ยบ ๆ” แต่เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มของผมทักขึ้น

“ไม่มีไร สงสัยช่วงนี้นอนน้อยวะ” ผมตอบเพื่อนเสียงเฉื่อย ๆ แล้วจึงกลับมาสดชื่นขึ้นทันทีที่สายตาเหลือบไปเห็นของเล่นเก่าเอี๊ยบเข้าพอดี

“ไอ้ถนัด มานี่หน่อยดิ” แต่เรียกเพื่อนคนหนึ่งที่กำลังเดินมายังโต๊ะที่พวกผมนั่งกันอยู่ให้ โดยที่ไม่ต้องรอคำสั่งจากผม เด็กชื่อถนัดสะดุ้งโหยงเมื่อถูกเรียก ดวงตาภายใต้แว่นหนาตะอะหลุบลงต่ำอย่างหวุนใจ แต่ก็ยอมเดินมาหาพวกผมเพราะรู้ตัวว่าเป็นสถานการณ์ที่ขัดขืนไม่ได้

“มีอะไรเหรอครับ” ถนัดถามพวกผมด้วยเสียงงมำในคอ

ผมยิ้มอย่างพอใจให้กับท่าทางว่าง่ายของรุ่นน้องตรงหน้า ก่อนที่จะเข้าไปพูดกับอีกฝ่ายเบา ๆ ว่า “กูอยากกินขนมปัง แต่ซื้อจายจายตั้งค์วะ ไปซื้อมาให้หน่อยดิ”

“จ... จะดีเหรอพี่” ถนัดถามผมด้วยใบหน้าซีดเผือด

“กูเป็นรุ่นพี่มึง กูสั่ง มึงก็ทำ เป็นผู้ช่วยอย่าป้อดจิตวะ” ผมตอบกลับอย่างใจเย็น ก่อนจะกลับไปนั่งที่เดิมเพื่อรอดูอะไรสนุก ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป

หลังรับคำสั่งจากผม อดิศักดิ์ก็เดินเก็บ ๆ กัง ๆ ไปที่ร้านขายขนมปัง พยายามมองซ้ายมองขวาหาจังหวะที่จะไม่มีคนอื่นมองเพื่อที่จะแอบหยิบขนมปังในถาดหน้าร้าน โดยที่มีผมและเพื่อนในกลุ่มนั่งมองด้วยความขบขัน จังหวะที่อดิศักดิ์หยิบขนมปัง ผมก็หันไปส่งสัญญาณให้เต้หันที่

“เฮ้ย! มึงขโมยของเหรวะไอ้คนเต!”

แต่ตะโกนเสียงดังจนคนทั้งโรงอาหารมองมายังพวกผม ก่อนจะหันไปมองคนที่ยืนอยู่หน้าร้านขนมปัง บ้าเจ้าของร้านที่รู้ตัวว่าถูกขโมยของก็โวยวายยกใหญ่ ขณะที่อดิศักดิ์พยายามแก้ตัวและขอโทษขอโพยจนเกิดเป็นความวุ่นวายเล็ก ๆ ขึ้นในโรงอาหาร

ผมและกลุ่มเพื่อนที่สนุกจนพอใจแล้วจึงพากันเดินกลับห้องเรียนอย่างสบายใจ โดยทิ้งความอับอายไว้เป็นของที่ระลึกให้เจ้าของเล่นชิ้นโปรด

เพราะคาบเรียนน่าเบื่อจนทำให้รู้สึกง่วง ผมจึงปลิกตัวออกมาล้างหน้าในห้องน้ำ ปกติจะมีพวกโดดเรียนมาจับกลุ่มคุยกันหรือแอบสูบบุหรี่ แต่ตอนนี้กลับมีแค่ผมคนเดียวท่ามกลางบรรยากาศที่เงียบจนได้ยินเสียงน้ำที่หยดจากก๊อกน้ำข้าง ๆ

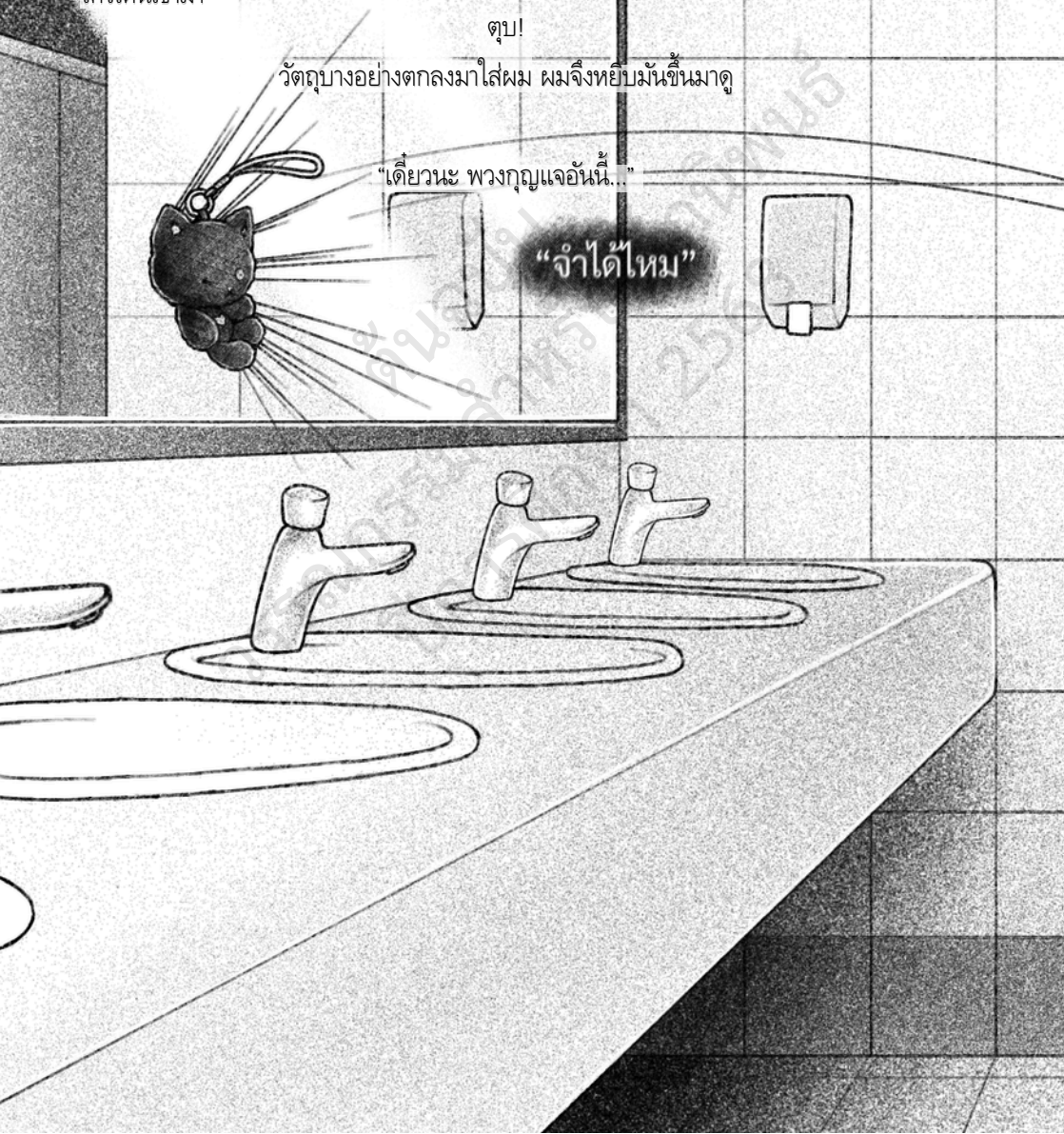
ผมได้ยินเสียงคนเดินอยู่หน้าห้องน้ำจึงหันไปมองหน้าประตู เสียงเดินหยุดลง แต่ไม่มีใครเดินเข้ามา

ตุบ!

วัตถุบางอย่างตกลงมาใส่ผม ผมจึงหยิบมันขึ้นมาดู

“เดี๋ยวนะ พวงกุญแจอันนี้...”

“จำได้ไหม”

ผมปาพวกกูญแจเมื่อใส่กระจกเต็มแรงทันทีที่เห็นใบหน้าที่ไม่ควรเห็นปรากฏในกระจก
แทนที่เงาของผมก่อนที่จะมันจะหายไปในช่วงพริบตา พร้อมกับเสียงหัวเราะที่ดังแว่วหายไป

นี่นา...

“ต้องมีใครแก้งูแน่ ๆ” ผมพิมพ์กำกับตัวเอง ทันใดนั้นก็ภาพของใครบางคนปรากฏขึ้น
ในหัว...

บ้าอะไรวะ!!

ไอน์สไตน์ มีแค่ฉันที่รู้เรื่องนี้

ตอนที่ ๓

ล้นคลอน

หลัง จากที่ฉันเห็นหน้าครั้งแรกในวันนั้น ฉันก็เริ่มรู้สึกถึงการมีอยู่ของเธอมากขึ้นเรื่อย ๆ บ่อยครั้งฉันเห็นเธอเป็นตัวแทนตามมุมมืดของสถานที่ บางคราวก็ได้ยินเป็นเสียงหัวเราะที่แว่วมาตามลม โดยที่ไม่เคยแสดงท่าทีคุกคามฉันเลยสักครั้ง ไม่แม้แต่จะพยายามจะสื่อสารกับฉัน ราวกับการที่ฉันรู้สึกถึงเธอได้เป็นเพียงความบังเอิญไม่ต่างจากการเดินสวนกันในโรงเรียน ในตอนที่เธอยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น จนบางครั้งฉันก็ยังเชื่อว่าตัวเองแค่เห็นภาพหลอนหรือหูแว่วไปเอง แม้อภาพที่เห็นหรือเสียงที่ได้ยินจะชัดเจนมากแค่ไหนก็ตาม

การมีอยู่ของนิน่าในความคิดของฉันคงกลายเป็นแค่เรื่องบังเอิญไร้จุดประสงค์ หากฉันไม่สังเกตได้ถึงการปรากฏตัวที่ดูมึนๆของเธอเสียก่อน เมื่อสังเกตดี ๆ หลังจากทีนิน่าปรากฏตัวให้ฉันเห็นที่โรงเรียนในคราวแรก ๆ เธอก็ไม่เคยปรากฏตัวในที่ที่ไม่มีอาร์มอยู่อีกเลย ซึ่งทุกครั้งที่เธอปรากฏตัว อาร์มก็มักประสบอุบัติเหตุทุกครั้ง และอุบัติเหตุก็ดูจะรุนแรงขึ้นทุกที

นิน่าคงไม่ได้ต้องการอะไรจากฉันหรอก
แต่เชื่อว่าเธอต้องการอะไรบางอย่างจากน้องชายของฉันแน่นอน

วันนี้ฉันกับอาร์มแวะซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อหน้าหมู่บ้านก่อนกลับบ้าน ระหว่างที่ฉันกำลังเดินเลี้ยวของก็บังเอิญเจอกับเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่เคยเรียนโรงเรียนเดียวกับอาร์ม ที่นั่นที่เราสบตากัน ฉันก็นึกได้ว่าเคยเห็นเด็กคนนี้อยู่ในกลุ่มของอาร์ม เด็กคนนั้นเป็นฝ่ายหลบตาก่อน และรีบเดินหนีไปจ่ายเงิน สีหน้าของเขาดูตื่นตระหนกและหวาดกลัวอย่างชัดเจน เมื่ออาร์มเดินแทรกผ่านฉันไปเหมือนต้องการจะพูดคุยกับเด็กคนนั้น ฉันก็รู้สึกได้ในทันทีว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างสองคนนี้ และมีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเรื่องที่ฉันควรรู้ด้วย

เมื่อวานผมไม่ได้พูดอะไรกับคนที่ร้านสะดวกซื้อเพราะเจ้ายั่วหนีไปเสียก่อน ทำทาง
ตีนตระหนกของเจ้านั้นยิ่งตอกย้ำว่ามันต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น
อย่างที่ผมคิดไว้นะ

“มึงใช้ไหมที่แกลังกู” ผมถามขึ้นทันทีหลังจากเรียกคนออกมาคุยด้วยที่หลังโรงเรียน

“ผมไปแกลังอะไรพี่” หนตตอบกลับด้วยท่าที่ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผมถาม ทำให้ผมเริ่มรู้สึก
หงุดหงิดมากขึ้น

“ถ้าตำรวจไม่ได้เก็บพวงกุญแจมันไป ก็ต้องอยู่กับมึงแน่ ๆ”

“ไม่ใช่!” รุ่นน้องตรงหน้าปฏิเสธคำของผมด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ก่อนที่สีหน้าของมันจะ
แปรเปลี่ยนเป็นอึ้ง เหมือนจะพูดอะไรต่อแต่ไม่กล้าพูดออกมา

ผมเดินเข้าไปใกล้ และคว้าคอเสื้อของหนตด้วยความโมโห โชคดีของมันที่ออกโรงเรียนดัง
เสียก่อน ทำให้มันรอดตัวไปในครั้งนี้

“อย่าให้กูจับมึงได้คาหนังคาเขาแล้วกัน” จบคำพูดผมก็ผลักอีกฝ่ายลงกับพื้น ก่อนจะรีบ
เดินกลับตึกเรียนไป

วันนี้ผมก็ยังคงไม่มีสมาธิกับการเรียนเพราะเรื่องของนี่นาที่ค้างคาอยู่ในใจ แม้หลังจากนั้นผมจะไม่ได้เห็นเธออีก แต่ผมกลับประสบอุบัติเหตุบ่อยขึ้น และในทุก ๆ สถานที่ที่เกิดเหตุก็ล้วนมีพวงกุญแจเจ้าปัญหาอยู่ตรงนั้นด้วยทุกครั้ง รวากับตุ๊กตาแมวตัวนั้นติดตามผมไปทุกที่

ต้องจับตัวไอ้ذنตให้ได้ มีแค่มันเท่านั้นแหละที่จะทำเรื่องพวกนี้

หรือจะเป็นมึงจริง ๆ วะนี่นา... ไม่มีทาง

“มึงว่าคนนี้น่ารักปะ” เสียงเพื่อนในกลุ่มคุยกันเรียกสติให้ผมกลับมาอยู่กับปัจจุบัน

หลังจากที่อาจารย์เดินออกจากห้องไป เพื่อนบางคนก็ลุกออกจากห้องเรียนไปยืดเส้นยืดสายหรือทำธุระส่วนตัวตามปกติของเวลาพักระหว่างคาบเรียน ส่วนผมและกลุ่มเพื่อนยังคงนั่งอยู่กับโต๊ะเหมือนเดิม

“กูว่านี่น่าน่ารักกว่าวะ ไม่น่าตา—”

“พูดถึงมันทำบ้าอะไร!”

ผมโผล่ออกไปทันทีที่ได้ยินชื่อของคนที่ไม่ควรถูกพูดถึงอีก รวากับวปากของผมมันตะโกนออกไปเองโดยอัตโนมัติ ทุกสายตาของเพื่อนในห้องหันมาจับจ้องที่ผม ห้องเรียนเงียบไปชั่วขณะ ก่อนที่คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบทสนทนาจะกลับไปสนใจกิจกรรมของตัวเองต่อ

“เฮ้ย มึงไม่เห็นต้องโมโหขนาดนั้น พวกกูไม่พูดแล้วก็ได้” เพื่อนผมว่า

“เออ อย่าพูดชื่อนี้ให้กูได้ยินอีก” ผมตอบ ก่อนที่อาจารย์วิชาต่อไปจะเดินเข้ามาในห้องเรียน และเริ่มคาบต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

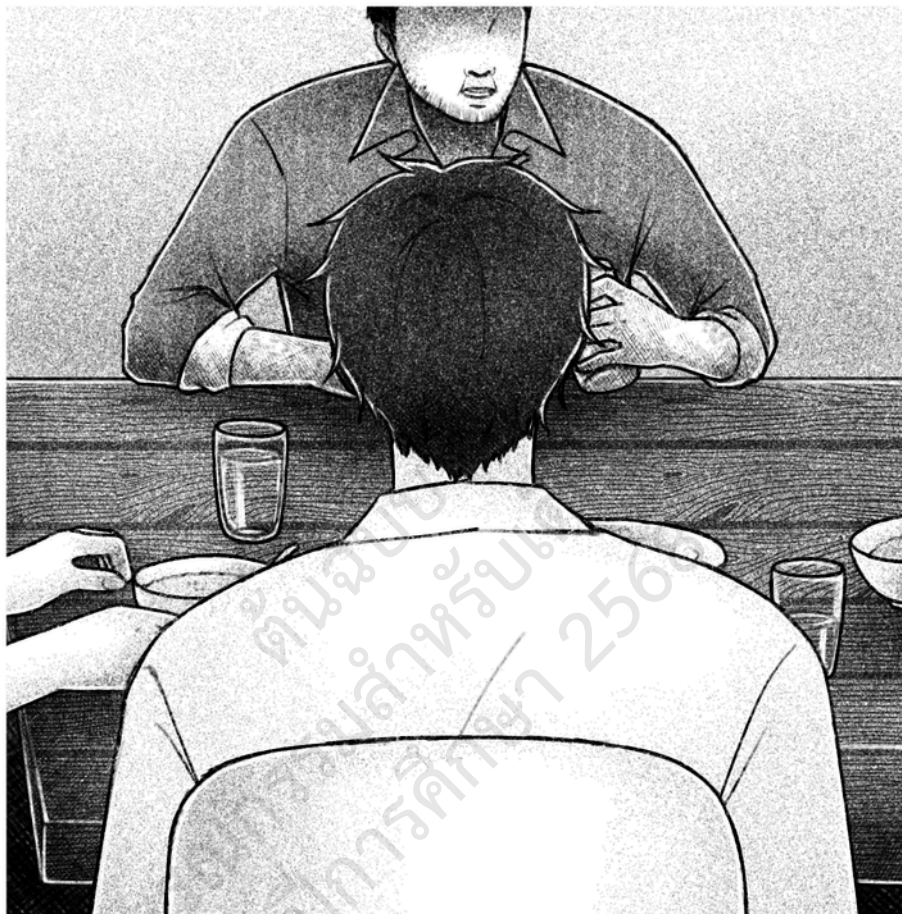
เช้าวันต่อมาผมตื่นสายกว่าปกติเพราะฝันร้าย... ฝันถึงนี่นา ช่วงสัปดาหฺ์ที่ผ่านมา ชีวิตของผมถูกรบกวนโดยผู้หญิงคนนั้นจนเริ่มเสียการควบคุมตัวเอง ผมรู้สึกว่าร่างกายหนักอึ้งจนต้องออกแรงมากกว่าปกติ จะพูดแต่ครั้งก็ต้องเปล่งเสียงออกมามากกว่าปกติ ขณะเดียวกันอารมณ์ความรู้สึกก็กลับอ่อนไหวกับสิ่งเร้าจนโกรธเลือดขึ้นหน้าได้ง่าย ๆ ยิ่งไม่รู้ว่สิ่งที่กำลังเกิดกับผมคืออะไรกันแน่ ทุกอย่างก็ยิ่งทวีคูณ

มันไม่ควรเป็นแบบนี้

ผมต้องกลับมาเป็นปกติให้เร็วที่สุด ผมจะเสียการควบคุมทุกอย่างไปไม่ได้

เป็นผู้ชายต้องแข็งแกร่ง ต้องควบคุมทุกอย่างได้ อย่างที่พ่อเคยบอกสิ

“เรียกร้องอะไรนักหนา แค่นี้พวกพิตเพตก็ลั่นประเทศแล้ว” เสียงของพ่อเรียกสติให้ผมกลับมาอยู่กับปัจจุบัน

ในโทรทัศน์กำลังฉายข่าวของนักการเมืองคนหนึ่งที่กำลังเสนอนโยบายเกี่ยวกับสิทธิของเพศทางเลือกที่ผมไม่ได้สนใจนัก

แต่ผมก็เห็นด้วยกับพ่อ ถ้าเกิดเป็นชายทำตัวสมเป็นชาย เกิดเป็นหญิงทำตัวสมเป็นหญิง คงไม่ต้องมาเรียกร้องอะไรให้มากความแบบนี้แล้ว

ไม่มีใครพูดอะไรต่อจากนั้นจนกระทั่งผมกับยายสัไปโรงเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒/๑

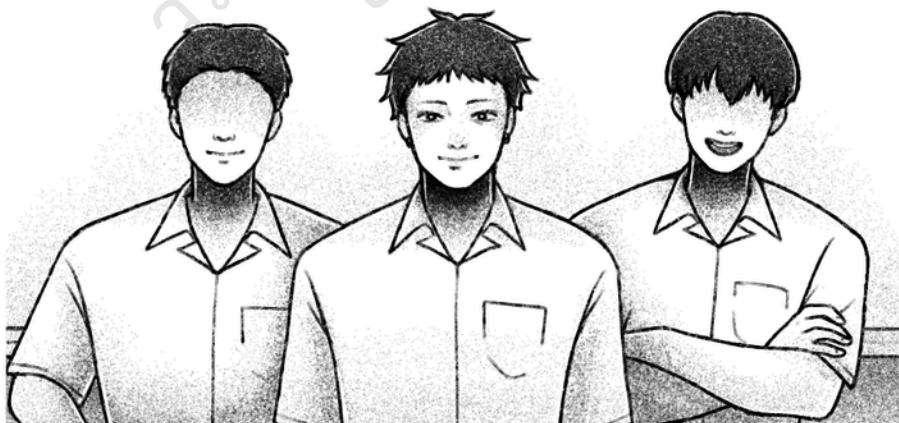
“ใครชื่อเจ๋ง ขอคุยด้วยหน่อย” ผมถามขึ้นทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้องเรียนของรุ่นน้อง ทำให้เหล่ารุ่นน้องเจ้าของห้องต่างคนต่างมองพวกผมด้วยความทวาระแวง เพราะการที่มีกลุ่มรุ่นพี่มาหาถึงห้องมักไม่ใช่เรื่องดี

“เอ่อ... วันนี้เจ๋งไม่มาเรียนครับพี่” เด็กคนหนึ่งยกมือขึ้นตอบอย่างกลัว ๆ กลัว ๆ

“เหอ” ผมว่า

“วันก่อนไอ้เจ๋งมันมาแย่งสนามบอลที่พวกกูจองไว้ก่อน เตะกระเปาะเพื่อนกูเป็นรอยด้วย”

“แต่คนทำไม่อยู่จ้ะ ก็ต้องมีคนรับผิดชอบแทนเพื่อนนะ” เต้เสริม

จบคำของเต้ รุ้่น้องแต่ละคนก็เริ่มมองหน้ากัน บางกลุ่มเริ่มซุบซิบกับเพื่อนว่าควรทำอย่างไรกับสถานการณ์นี้

“จะรับผิดชอบร่วมกัน หรือจะส่งตัวแทนมา” ผมถามอย่างใจเย็น ขณะเดียวกันสายตา ก็มองไปยังรุ่นน้องคนหนึ่งอย่างตั้งใจ ทำให้ทุกคนในห้องมองตามไปยังจุดเดียวกัน

ไม่มีใครตอบคำถามของผมเป็นคำพูด ผมจึงถือโอกาสเลือกตัวแทนด้วยตัวเอง

“ไธธตมานี้ดี”

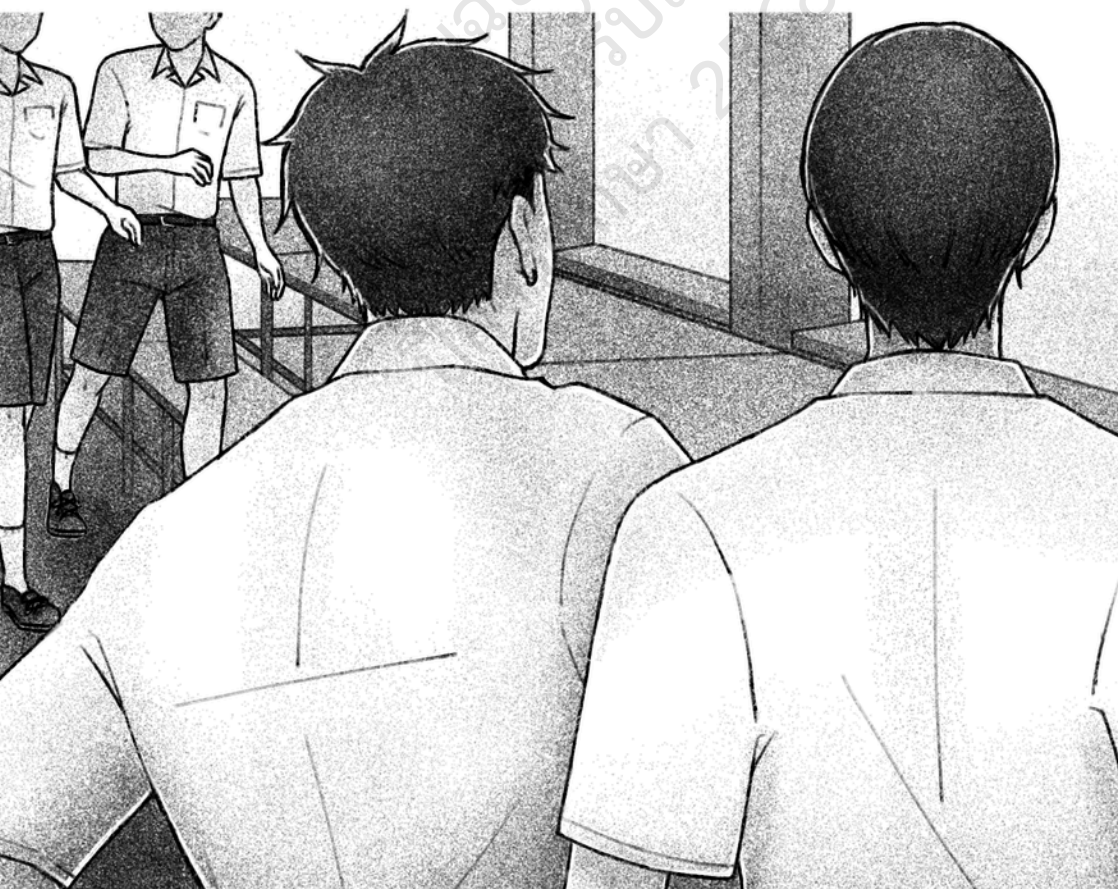

ผมและกลุ่มเพื่อนพาณตมาที่โรงอาหาร สถานที่ที่ผู้คนพลุกพล่านในช่วงพักกลางวันเช่นนี้ คงเหมาะสมที่สุดสำหรับการเป็นที่ลงโทษคนที่ไม่เชื่อฟัง

“ปีนขึ้นไปนั่งคุกเข่าบนโต๊ะ ยกมือขึ้นเหนือหัว”

“ตะโกนว่า รุ่นพี่ดูแลรุ่นน้อง รุ่นน้องต้องเชื่อฟังรุ่นพี่ เพื่อนกันรับผิดชอบร่วมกัน ม. ๒/๑ ขอโทษที่ไม่เชื่อฟังรุ่นพี่ครับ ๕๐ ครั้ง” ผมออกคำสั่งโดยมีกลุ่มเพื่อนสนับสนุนอยู่ด้านหลัง ผมตมองหน้าผมด้วยความไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากทำตามคำสั่งของผมเหมือนทุกครั้ง

รุ่นน้องผู้ถูกลงโทษค่อย ๆ ปีนขึ้นไปนั่งคุกเข่าบนโต๊ะ ก่อนจะพูดขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

“ร...รุ่นพี่ดูแลรุ่นน้อง รุ่นน้องต้องเชื่อฟังรุ่นพี่ เพื่อนกันรับผิดชอบร่วมกัน... ม. ๒/๑ ขอโทษ...ที่ไม่เชื่อฟังรุ่นพี่ครับ”

“ดั่ง ๆ ดิวะ เพื่อนกูสั่งให้ตะโกนไม่ใช่กระซิบนะ” เต๋สั่งซ้ำ

“รุ่นพี่ดูแลรุ่นน้อง รุ่นน้องต้องเชื่อฟังรุ่นพี่ เพื่อนกันรับผิดชอบร่วมกัน ม. ๒/๑ ขอโทษที่ไม่เชื่อฟังรุ่นพี่ครับ!!” ณตตะโกนเสียงดังตามคำสั่ง ก่อนที่คนทั้งโรงอาหารจะหันมามองที่มันเป็นตาเดียวกัน

ผมยืนมองสถานการณ์ตรงหน้าอย่างเพลิดเพลิน เพื่อนในกลุ่มต่างก็หัวเราะชอบใจ ไม่มีใครเข้ามายุ่งย่ำกับการลงโทษครั้งนี้ เพราะอาจารย์ที่นั่นมองว่าตราบใดที่ไม่มีการชกต่อยหรือทำลายข้าวของก็ไม่มีปัญหาอะไร ทำให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นได้บ่อยครั้งในโรงเรียน

แต่ความอับอายแค่นี้ยังไม่พอสำหรับไอ้andtที่ทำให้ผมประสาทเสียขนาดนี้

ผมเดินไปหยิบแก้วน้ำจากโต๊ะใกล้ ๆ ก่อนจะหยิบน้ำแข็งในแก้วมาปาสู่ร่น้องที่กำลังทำตามบทลงโทษจนอีกฝ่ายชะงักไป

“ใครให้มึงหยุด ตะโกนจนกว่าจะครบ” ผมพูดขณะที่กำลังปาดน้ำแข็งด้วยความสะใจ

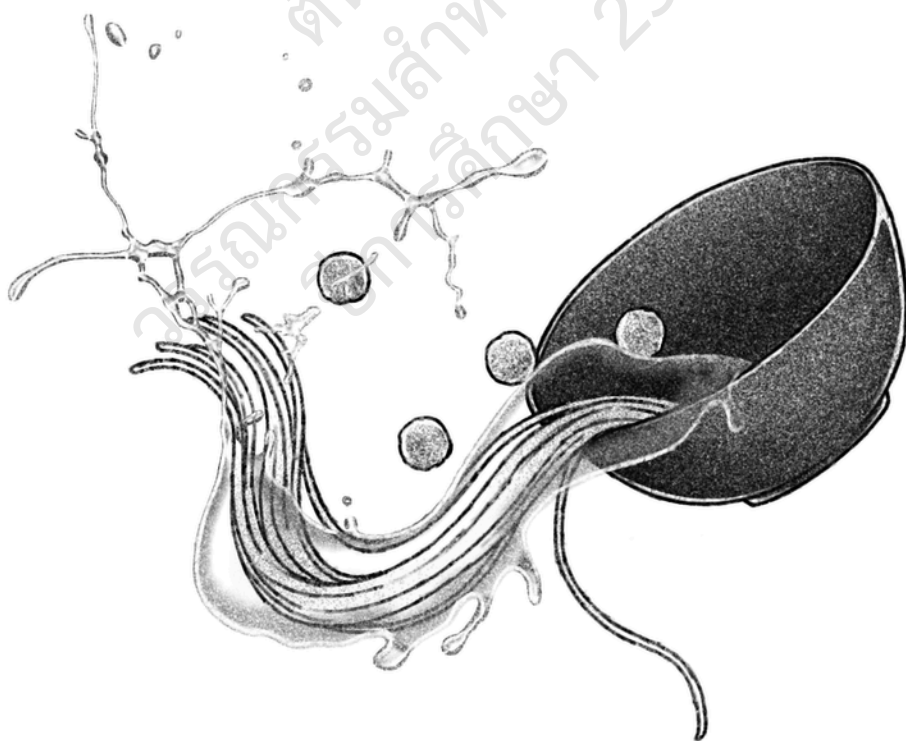
เสียงหัวเราะของเพื่อนรอบข้างเริ่มเงียบลง

“เฮ้ยมีม เกินไปมั้ง เดี่ยวอาจารย์ดำ” เต้เดินมาปรามผม

แต่ใครจะสนใจเรื่องแค่นั้นกัน มันต้องโดนมากกว่านี้

ผมสาดน้ำแข็งที่เหลืออยู่กันแก้วใส่นตเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจึงเดินไปหยิบแก้วน้ำอีกใบ
กับชามถ้วยเตี้ยวนโตะเดียวกันมาเพิ่ม

“ไอ้อาร์ม มีมพอแล้ว!” เต้ตะโกนห้ามขณะที่ผมก็สาดน้ำทั้งแก้วใส่นต แต่ไม่ทันที่ผมจะ
ทำอะไรต่อ ต่อ เต้ก็เข้ามากระชากแขนผมออกจนชามถ้วยเตี้ยวในมือหกกระจายใส่ผมและมัน

“ทำบ้าอะไรของมึงวะ!” ผมตะคอกใส่ไอ้เต้ที่ทำอะไรซัดใจ

“มึงสิทำบ้าอะไร มันเละหมดแล้ว!” ไอ้เต้ตะคอกผมกลับ ทำให้ความโกรธของผมทวีคูณขึ้นอีก

“มึงกล้าด่ากูหรือ!!” ผมกระโจนเข้าไปกระชากคอเสื้อไอ้เต้ทันที

“พวกเธอทำอะไรกัน หยุดเดี๋ยวนี้เลยนะ!” แต่ไม่ทันที่ผมจะพลั้งมือต่อยมัน

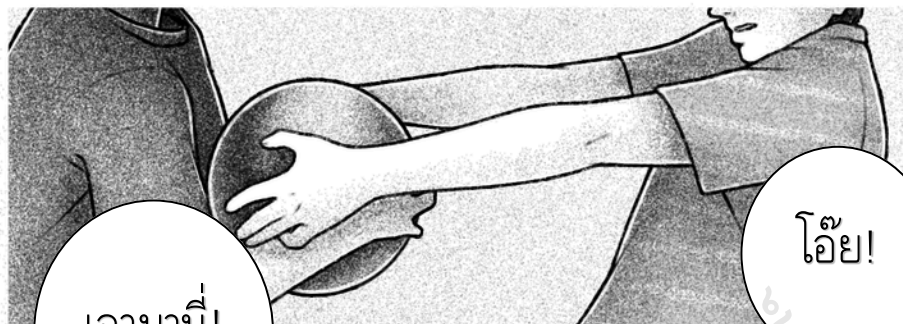
อาจารย์ก็เข้ามาสลายความวุ่นวายเสียก่อน

ความโกรธเมื่อครู่หายไปในพริบตา รวากับสติของผมกลับมาอีกครั้ง

นี่ผม...จะทำร้ายเพื่อนตัวเองหรือ

ตอนที่ ๔
เล่นซ้ำ

เอามานี่!

โถ้ย!

ไม่!
ของเราหนะ!

นายอย่ามาแก่งน้องเรานะ!

“ใครเริ่มก่อน” พ่อถามขึ้นทันทีที่ผมขึ้นมานั่งรถ

“ด... เด็กคนนั้นมาแตะตัวผมก่อน” ผมตอบเสียงลั่น

พ่อพยักหน้าเบา ๆ แล้วจึงพูดต่อ

“ก็ดี จำไว้ว่าถ้าอีกฝ่ายเริ่มก่อน เราไม่ผิด”

“อย่ายอมให้คนอื่นมาทำร้ายเราฝ่ายเดียว มันเสียศักดิ์ศรี”

“ครับพ่อ”

“กูไม่ผิด ไ้แต่มันเริ่มก่อน กูไม่ผิด ใช้... กูไม่ผิด”

ผมพึมพำกับตัวเองขณะที่กำลังสบตาศติอารมณ์ คำที่พ่อเคยพูดกับผมในวัยเด็กถูกเล่น
อยู่ในหัวซ้ำไปมาเพื่อลอบประโลมสติที่แตกกระเจิงของผมให้กลับมาสู่สภาพปกติ

‘ดึก... ดึก...’

ระหว่างนั้นผมก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้นจากห้องน้ำที่ล็อกประตูไว้อยู่ พอผม
ชะงักไป เสียงหัวเราะก็เริ่มดังขึ้นราวกับมีเรื่องอะไรซับซ้อนหนักหนาจนชวนให้ผมเริ่มหงุดหงิด

“ไครวะ มึงออกมาดิ!” ผมหันไปตะโกนทำไครก็ตามที่กำลังย่ำโมโหผมอยู่หลังประตู
ห้องน้ำ

‘ดึก... หึหึ... ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า!’

เสียงนั้นเงียบไปชั่วขณะ ก่อนจะกลับมาระเบิดหัวเราะเสียงดังกว่าเดิมราวกับว่ามันกำลัง
หัวเราะเยาะผม เมื่อความโกรธพุ่งทะยานจนสุด ผมก็ทุบประตูประตูปานนั้นพร้อมกับตะโกน
เรียกให้มันออกมาซ้ำ ๆ

“มึงออกมาเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

จบคำของผม ประตูบานนั้นก็ปลดล็อก ผมจึงไม่รีรอซ้ำที่จะผลักมันเข้าไปเต็มแรงเพื่อดู
หน้าของไอ้บ้าที่กล่ามลงดึกกับผม

“ไหนดูหน้าหน่อยว่ามึงเป็นไค—”

ปัง!

ปัง!

กูเอง
มันมีปัญหา
อะไรหรอ?

ผมร้องออกมาด้วยความกลัวสุดขีด
ร่างเซถลาล้มลงกับพื้น และภาพตรงหน้าก็ดับวูบไป

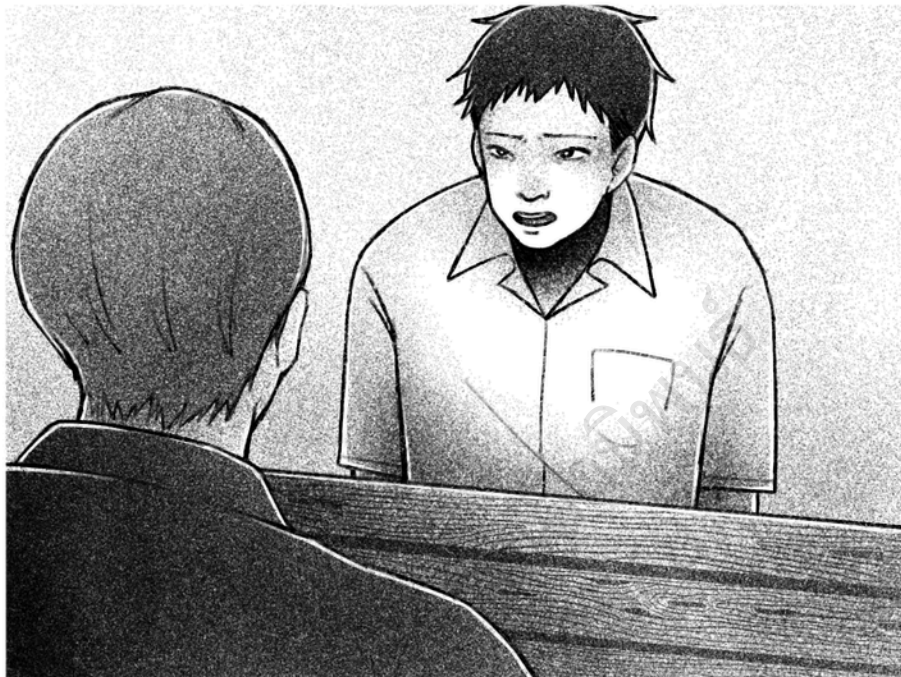
รู้สึกตัวอีกทีผมก็นอนอยู่บนเตียงห้องพยาบาล ทันทีที่ขยับตัวก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ข้อมือ
ขวาจนต้องนึ่วหน้า ตอกย้ำว่าก่อนหน้านี้ผมล้มจนข้อมือช้ำแล้วหมดสติไปจริง ๆ

แล้วสิ่งที่ผมเจอในห้องน้ำล่ะ ความจริงหรือความฝัน

เพียงแค่นึกถึงขนกายนาก็ลุกชัน ภาพชวนสยดสยองของน้ำที่ร่างกายบิดเบี้ยวผิดมนุษย์
เล่นซ้ำเข้ามาในหัวจนต้องรีบสลัดมันทิ้ง ก่อนที่มันจะตามมาหลอกหลอนผมมากไปกว่านี้

หลังเลิกเรียนนายสก็มมารับผมกลับบ้านตามปกติ แนนอนว่าเมื่อเธอเห็นว่าแขนของผมมี
แผลก่อนแถมเพื่อนนักเรียนมีคราบเปื้อนก็ชักใช้ถามถึงสาเหตุทันที ซึ่งผมก็ไม่ได้ตอบอะไรมาก
ไปกว่าอุบัติเหตุเพื่อปิดรำคาญ

หลังจากจบมื้ออาหารเย็น อาจารย์ก็โทรศัพท์มาแจ้งพ่อว่าผมมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อนที่โรงเรียน พ่อแค่รับทราบแล้วจึงวางสาย

“ใครเริ่มก่อน” พ่อถามผมด้วยท่าทางและน้ำเสียงเดียวกับที่เคยถามผมในวัยเด็ก

ท่าทางและน้ำเสียงที่พร้อมจะตัดสินทุกอย่าง

“เพื่อนมันมากระชากแขนผมก่อน” ผมตอบอย่างหนักแน่น

พ่อพยักหน้า ไม่ได้ว่าอะไรต่อ ก่อนจะกลับไปสนใจงานของตัวเอง ถือว่าจบการสอบสวน และปล่อยผมเป็นอิสระ *ครั้งนี้ผมก็ไม่ผิดสินะ*

วันนี้ก็เป็นอีกครั้งที่อาร์มได้แผลกลับมาจากโรงเรียน แต่ครั้งนี้ดูจะหนักกว่าครั้งก่อน ๆ เพราะถึงกับต้องใส่ฝือกอ่อนตามไว้ ฉะนั้นในฐานะพี่สาวที่ต้องดูแลเขาก็อดเป็นกังวลไม่ได้จนต้องถามไถ่ที่มาเหมือนทุกครั้ง ซึ่งเขาก็ตอบปัดรำคาญเหมือนทุกครั้งเช่นกัน

ตอนที่ฉันกำลังช่วยแม่ล้างจานซาม ฉันก็ได้ยินพ่อคุยโทรศัพท์กับอาจารย์ของอาร์มเรื่องที่เขามีเรื่องทะเลาะวิวาทที่โรงเรียน หรือว่าที่อาร์มข้อมือซ้ายจะเกิดจากการทะเลาะกับเพื่อนนะ ฉันลองเดาไปขณะที่ล้างจานไปสุดท้าย แต่จังหวะที่เอื้อมไปเก็บจานเข้าชั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้นจากข้างหลังจนต้องชะงักไป

เสียงของนี่นา

แม้จะกลัวจนตัวแข็งทื่อ แต่ฉันก็รวบรวมความกล้าหันไปมองจนได้

ครั้งนี้ฉันไม่เห็นเธอ แต่การส่งสัญญาณในครั้งนี้นี้ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องของอาร์มแน่ ๆ

ฉันจึงตัดสินใจที่จะเดินตามอาร์มขึ้นชั้นสองไป

“อาร์ม” ฉันเรียกเขาไว้โน้มน้าวให้เขากำลังจะเข้าห้อง

เจ้าของชื้อหันมามองตามเสียงเรียกโดยที่รอให้ฉันเป็นฝ่ายพูดก่อน

“รู้จักน้องนี่น่าที่เรียนที่เดียวกับพี่ไหม”

อาร์มหันมาเสียทันทีที่ได้ยินคำถามของฉัน เขาพุ่งเข้ามาใช้มือซ้ายที่ไม่ได้บาดเจ็บกระชากแขนฉันไว้อย่างแรง ก่อนจะกัดฟันพูดกับฉันด้วยความโมโหแต่ไม่ต้องการให้แม่กับพ่อได้ยิน

“ถ้าไปรู้อะไรมาที่ไม่ใช่เรื่องตัวเองก็อย่ายุ่ง”

“เข้าใจปะ”

ฉันรีบพยักหน้าตอบด้วยความหวาดกลัว เขาจึงปล่อยฉันเป็นอิสระ และเดินจากไป

หลังจากที่แยกจากอาร์มมาแล้ว ฉันก็เริ่มสืบเรื่องของนีน่าด้วยตัวเองเท่าที่จะทำได้จากโซเชียลมีเดียของเธอ ปฏิกริยาของอาร์มบ่งบอกชัดเจนว่าเขารู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับนีน่าแต่ปิดบังไว้อยู่ เพราะฉะนั้นแม้จะถูกห้าม แต่ฉันก็ต้องทำอะไรสักอย่างให้เรื่องนี้มันจบลงให้ได้

โซเชียลมีเดียของนีน่าก็ดูเหมือนเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขดี ทำกิจกรรมโรงเรียน ไปเที่ยวกับเพื่อน ไปเที่ยวกับครอบครัว ทุก ๆ รูปที่เธอลงล้วนมีรอยยิ้มสดใสสมกับวัยของเธอ หากเธอยังมีชีวิตอยู่ ฉันก็คงจะรู้สึกสดชื่นแจ่มใสไปด้วย แต่พอรู้ว่าเธอเสียชีวิตไปแล้ว ก็กลับเห็นแล้วรู้สึกหดหู่ไปโดยปริยาย ในฐานะคนนอกยังรู้สึกขนาดนี้ แล้วครอบครัวของเธอจะใจสลายขนาดไหน

ทันใดนั้นเอง ฉันก็เลื่อนไปเจอรูปหนึ่งที่ทำให้ต้องชะงักไป

รูปคู่ของนี่นากับเด็กผู้ชายคนหนึ่งในวันราวคราวเดียวกับเธอ
และเด็กคนนั้นก็personที่ฉันเคยเจอมาก่อน

น้องณต

ตอนที่ ๕

พังทลาย

มือ เข้าที่ข้อมือข้างที่ถนัดบาดเจ็บเป็นไปอย่างทุลักทุเลเล็กน้อย เพราะต้องใช้ข้างที่ไม่ถนัดแทน แต่นั่นคงไม่แยเท่ากับการที่จะต้องเขียนหนังสือในชั่วโมงเรียน

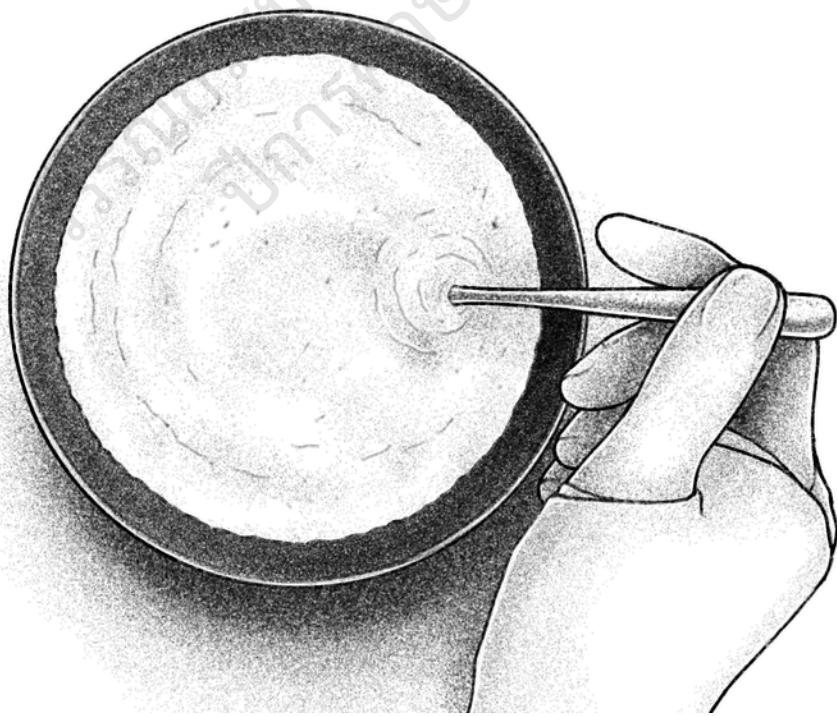
“โอ๊ย” ผมหลุดร่องโอดโอยออกมาด้วยความเจ็บทันทีที่พยายามฝืนใช้มือขวาตักข้าวต้ม

“เจ็บแค่นี้จะร้องทำไม แค่นี้ต้องทนให้ได้” พ่อพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

ผมชะงักไปชั่วขณะ กลืนความเจ็บลงคอไปพร้อมกับน้ำลาย ล้มเลิกความพยายาม แล้วกลับมาใช้มือซ้ายตักข้าวกินเหมือนเดิม

โชคดีที่พ่อเตือนเสียก่อน

หากคนที่เห็นผมอ่อนแอเป็นคนอื่น คงได้บอabayขายชีหน้าแย

เสียงผู้หญิงปริศนาดังขึ้นท่ามกลางความเงียบบนโต๊ะอาหาร แต่เมื่อหันไปมองที่พ่อหรือแม่ กลับไม่มีใครแสดงท่าทีอะไรราวกับไม่ได้ยินมัน

มีแค่อายส์ที่หันมามองผมด้วยสีหน้าหวาดกลัว เราบังเอิญสบตากัน แต่ไม่มีใครพูดอะไร ออกมา

อายส์ก็ได้ยินนั่นเธอ

การมาโรงเรียนด้วยความไม่พร้อม ทำให้อะไรหลาย ๆ อย่างในวันนี้พลาดจะดูน่ารำคาญ
ไปหมดในสายตาของผม เพราะข้อมือวิชาชั้นทำให้เขียนหนังสือไม่ถนัด ผมจึงเลือกที่จะวานให้
เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งจดงานให้แทน

“เชนเดียยังเธอวันนี้” เดีเข้ามาทักผมในช่วงพักระหว่างคาบเรียนด้วยท่าทางยียวน

“ยุ่งไรวะ” ผมตอบมันไปด้วยความหงุดหงิด

เพราะเรื่องบาดหมางกันเมื่อวานยังไม่ถูกคลี่คลาย ผมจึงยังมีความซุนเคืองอยู่ในใจจนไม่
อยากคุยกับมันเท่าไร

แต่ไม่พูดอะไร มันเดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะทำท่าเหมือนจะเข้ามาจับมือที่แขนของผม

“ทำบ้าไรวะ!” ผมรีบชักแขนออกทันที

“เดียยังแล้วยังเก่งอยู่อีกวะ” มันล้อเลียน ทำให้จากความหงุดหงิดที่มีอยู่ก่อนแปรเปลี่ยน
กลายเป็นความโกรธในพริบตา

ผมพุ่งเข้าไปจะต่อไอ้เดี

แต่อาจารย์วิชาถัดไปเข้าห้องเรียนมาเสียก่อน

ผมจึงยังมือไวทัน

“เทียยังนี่มึงเจอกู” ผมทั้งทำย

“ก็มาดิ” มันตอบ

เมื่อเวลาพักกลางวันมาถึง ผมก็เดินไปหาเต๋ถึงโต๊ะเพื่อสร้างความคับข้องใจระหว่างผมกับมัน

“มีปัญหอะไรกับกูปะ” ผมถามอย่างตรงไปตรงมา

มันเงยหน้ามองผม ยิ้มกวนประสาท ก่อนจะลุกขึ้นมาตอบผม

“ก็มีนะ”

“มีไรก็พูดมา”

“ที่มึงจะต่อยกูเมื่อวานไม่คิดจะขอโทษกูเลย?”

“ก็มึงมาขัดกูก่อนปะ”

“กูห้ามเพราะเป็นห่วงนะเว้ย!”

“ยุ่งไรเรื่องของกูล่ะ!”

“อ้าว พูด้จี้ได้ไฉะ!”

เสียงของการต่อปากต่อคำดังขึ้นเรื่อย ๆ จนสุดท้ายเต๋ก็กลายเป็นฝ่ายเข้ามากระชากคอเสื้อผมก่อน

บรรยายกาศในห้องเริ่มวุ่นวาย เพื่อนบางส่วนพยายามเข้ามาห้ามสถานการณ์ บางส่วนก็รีบเดินหนีออกจากห้อง

โครม!

ผมพลักเต๋ออกเต็มแรงจนมันล้มหัวกระแทกโต๊ะ ทั้งห้องเงียบไปชั่วขณะ ก่อนจะกลับสู่ความวุ่นวายอีกครั้ง

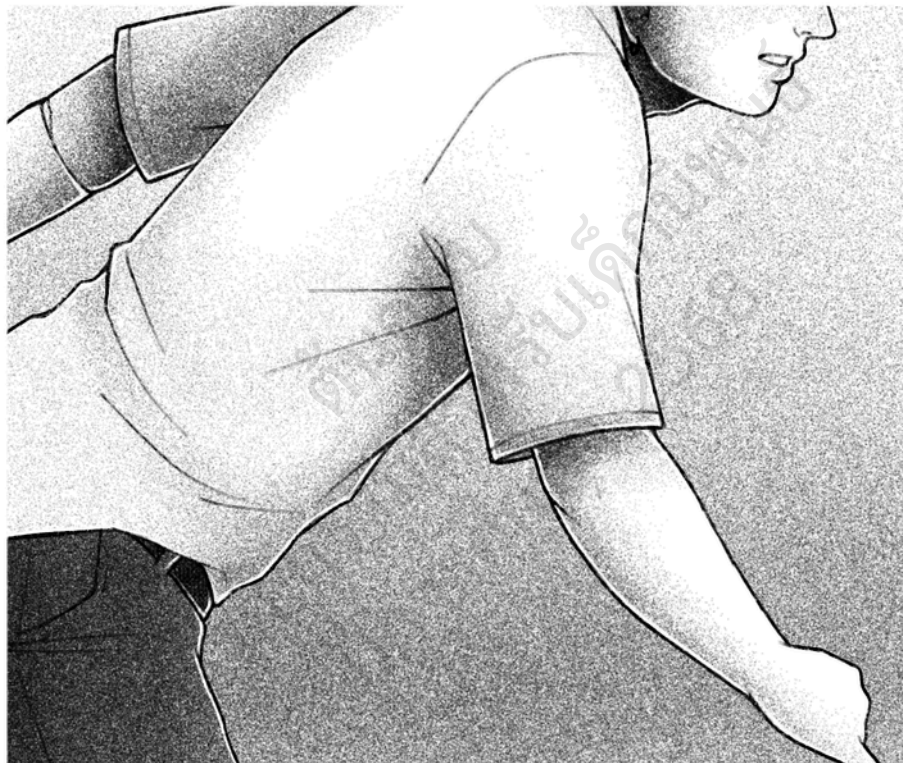
ไอ้เต้
มึงโอเค
เปล่าวะ

ไอ้เต้!

ใครก็ได้
ไปตาม
อาจารย์
มาหน่อย!

ภาพของเตี๊หั่วแตกจนเลือดไหลลงมาตามใบหน้าทำให้ผมช็อคจนทำอะไรไม่ถูก

ผมกลัวเพื่อนตัวเองเป็นอะไรไป กลัวถูกอาจารย์ทำโทษ กลัวเรื่องนี้จะทำให้พ่อต้องมาจัดการให้ แล้วก็จะทำให้เขาโกรธ และหุบตีผมเหมือนที่เขาเคยทำกับแม่กับยายส์

เมื่อความกลัวทั้งหมดถาโถมเข้ามา ผมจึงตัดสินใจวิ่งหนีออกไปจากตรงนั้น ผมวิ่งอย่างไร้จุดหมาย วิ่งไปจนสุดทางเดินชั้นเรียนของตัวเอง วิ่งขึ้นบันไดไปเรื่อย ๆ ไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ รู้ตัวอีกทีผมก็ไปหยุดอยู่ที่ชั้นบนสุดของตึกเรียน ผมหยุดมองจุดสิ้นสุดของบันได ประตูคาดฟ้าตรงหน้าถูกล็อคไว้อย่างแน่นหนา ไม่สามารถไปต่อได้แล้ว

ระหว่างที่หอบหายใจอยู่ ผมก็พยายามตั้งสติไปด้วย

บรรยากาศของชั้นหกในช่วงพักกลางวันมักสงบกว่าชั้นอื่น ๆ เป็นปกติ แต่วันนี้มันกลับ
เงียบสงบยิ่งกว่าปกติ ห้องเรียนทุกห้องถูกปิดไว้คนเฝ้างาน หากเป็นแบบนี้ก็ควรจะไต่ขึ้นเสียง
จากชั้นอื่นแว่วขึ้นมาบ้าง แต่ตอนนี้กลับเงียบสนิทจนผมไต่ขึ้นเสียงหายใจของตัวเองได้ชัดเจน

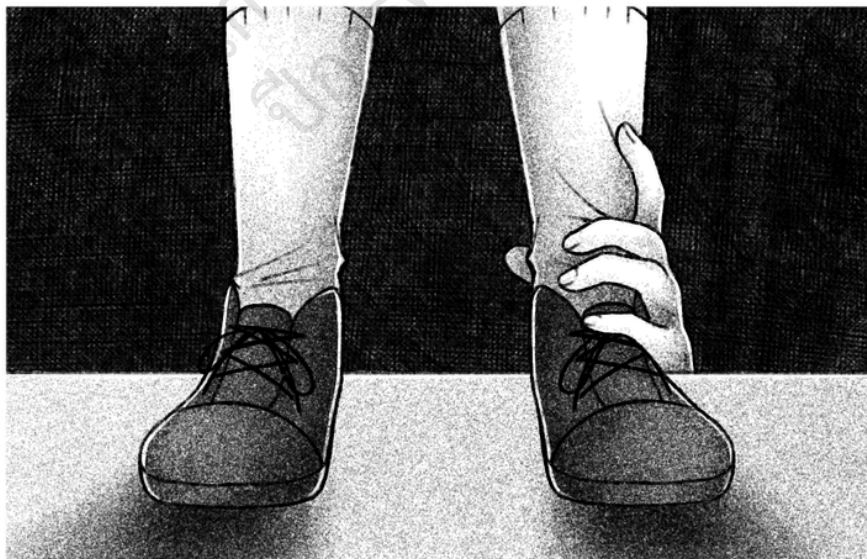
กึก... กึก... ครืด...

ผมไต่ขึ้นเสียงฝีเท้าของใครบางคนกำลังลากบางอย่างขึ้นบันไดมาช้า ๆ

กึก... กึก... ครืด...

เสียงนั้นดังไกลเข้ามาเรื่อย ๆ

ขนกายผมลุกชันไปหมดทั้งร่าง สองขาแข็งทื่อ หัวใจเต้นระลำ ได้แต่ภาวนาช้า ๆ ในใจว่า
ขอให้มันเป็นแค่ป่าแม่บ้าน ลุงภารโรง อาจารย์ หรือนักเรียนสักคนในโรงเรียน แม้ความรู้สึกจะ
บอกว่าไม่ใช่

ผมร้องออกมาสุดเสียงทันทีที่เห็นว่าสิ่งนั้นคือหนึ่งในลักษณะของอสุรกายที่น่าสยดสยองยิ่งกว่าที่เห็นก่อนหน้านี้ เสียงกึกที่ได้ยินคือเสียงฝีเท้าของมันเป็นก้าวเดินขึ้นบันได ส่วนเสียงครี๊ดคือเสียงลากร่างกายท่อนบนกับพื้นตามมา ไม่ว่าแขน ขา คอ หรือลำตัว ทุกส่วนที่ดูบิดเบี้ยวผิดลัดส่วนมนุษย์อยู่แล้ว ในคราวนี้บิดเบี้ยวยิ่งกว่าเดิมราวกับถูกหักซ้ำ ดวงตาของมันโผล่กลีต่าสนิท ส่วนปากก็ฉีกกว้างราวกับขากรรไกรจะหลุดออกมา

มันเอื้อมมือมาจับข้อเท้าผมไว้ ผมจึงรีบสลัดออกและวิ่งหนีสุดชีวิตโดยที่มีมันตามมา
และค่อย ๆ ขยายร่างขึ้นเรื่อย ๆ

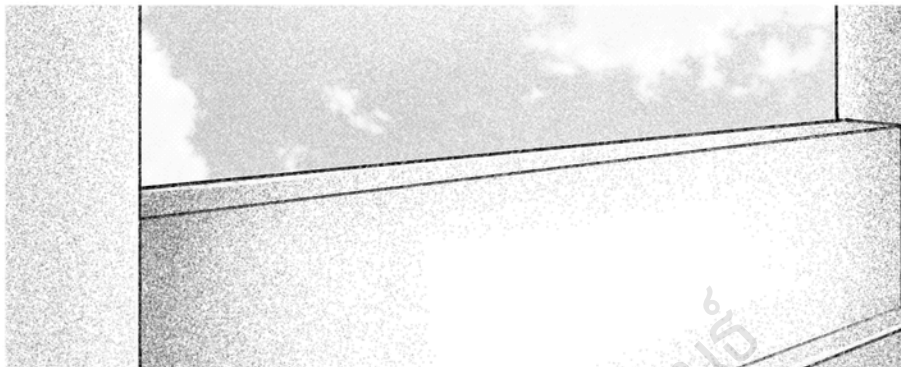

ผมวิ่งไปเรื่อย ๆ จนทิ้งทางมันได้ในระยะหนึ่งก็เริ่มร้อนใจที่วิ่งเท่าไรก็ไม่ถึงบันไดอีกพัก เสียที รวากับทางเดินตรงหน้าทอดยาวไปอย่างไร้จุดสิ้นสุด เมื่อหันไปมองฝั่งห้องเรียนเพื่อจะหาที่พักหลบ ผมก็ต้องเบือนหน้าหนีทันทีที่เห็นร่างของนิ่มน่าจำนวนมหาศาลอัดแน่นอยู่ในห้องเรียนทุกห้อง

“นิ่มน้าอะไรวะ!” ผมตะโกนด้วยความสุดทน

ขณะที่วิ่ง ผมก็พยายามมองไปรอบ ๆ หวังว่าจะมีทางออกจากผับร้ายนี้ซ่อนอยู่

มันต้องมีสักทางสิวะ

ผมสังเกตเห็นว่าฝั่งระเบียบทางเดินดูปกติจึงเข้าไปสำรวจใกล้ ๆ และพบว่าพื้นข้างล่างเป็นปกติดี ความคิดหนึ่งจึงผุดเข้ามาในหัวของผม แต่ไม่ทันที่จะพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ร่างของนี่เขาก็โผล่เข้ามาแล้ว

ผมหยุดวิ่ง ปีนขึ้นไปบนที่นั่ง จับขอบระเบียบแน่นเพื่อที่จะปีนข้ามระเบียบ แต่ดันลื่นไปว่ามือขวาของตัวเองบาดเจ็บอยู่

ความรู้สึกเจ็บแปลบที่มือเข้าเล่นงานจนผมต้องปล่อยมือจากขอบระเบียบ ปล่อยให้ร่างกายโง่งมเสียหลัก และร่วงลงไป

“ทำอะไรของเธอนะ!”

อาจารย์คนหนึ่งเข้ามาคว้าตัวผมไว้ได้ทันในเลี้ยววินาทีก่อนที่จะผมจะตกจากกระเบื้อง

นี่นำหายไปแล้ว บรรยาการศตึกเรียนชั้นหกก็กลับสู่สภาวะปกติที่สงบแต่ยังได้ยินเสียงจากชั้นล่างดังขึ้นมาบ้าง ผมยังคงอยู่ในอาการช็อค หายใจหอบถี่ กอดอาจารย์ไว้แน่น

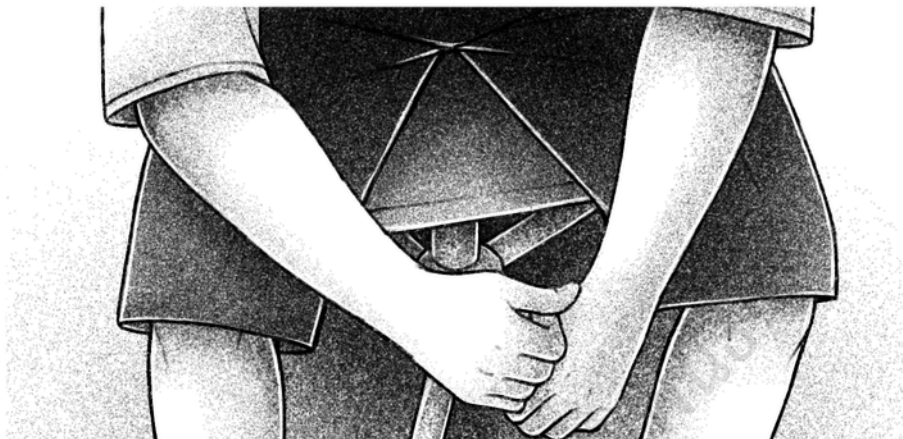
เกือบไปแล้ว

มันเกือบได้ตัวผมไปแล้ว

“ใจเย็น ๆ หายใจเข้าลึก ๆ อาจารย์อยู่ตรงนี้”

น้ำตาที่ผมกลั้นมานานถึงจุดที่ทนไม่ไหวจนไหลพรากออกมาอย่างช่วยไม่ได้ แม้จะรู้สึกเจ็บใจที่เผยด้านอ่อนแอให้คนอื่นเห็นจนหมดสภาพ แต่ผมก็ไม่สามารถหยุดร้องให้ได้ในทันที

ใช้เวลาประมาณหนึ่งผมถึงหยุดร้องไห้ หลังจากนั้นอาจารย์จึงพาผมลงมาที่ห้องพักครู
ชั้นล่างเพื่อพูดคุยกัน

“ทำไมเธอถึงไปปีนระเบียงแบบนั้น” อาจารย์ถามขึ้นทันทีหลังจากที่ผมนั่งบนเก้าอี้

ผมเงยบ ก้มหน้าหลบตา ไม่ได้ตอบคำถามในทันที จะให้กลับบอกใครได้อย่างไรว่าโดน
ผีหลอก ในเมื่ออาจารย์ไม่ได้เห็นอย่างที่ผมเห็นด้วยซ้ำ

“ผมเครียด ขอโทษที่ทำให้ตกใจครับ” คำโกหกจึงถูกใช้ไปด้วยความจำเป็น

อาจารย์ถอนหายใจ แล้วจึงพูดต่อ “ถ้านั้นก็อย่าทำอีก นึกถึงหน้าพ่อหน้าแม่ไว้เยอะ ๆ”

“ครับ”

“ดูเธอยังไม่ค่อยโอเคเท่าไร โทเรียกผู้ปกครองมารับกลับบ้านไปก่อนแล้วกัน”

“ครับ”

ตอนที่ ๖

ยอมรับ

หลัง จากจบคาบเรียนสุดท้าย ผมก็เก็บอุปกรณ์การเรียนกับหนังสือใส่กระเป๋านักเรียนเตรียมตัวไปเรียนพิเศษต่อตามปกติ แต่ระหว่างที่ผมกำลังเก็บของอยู่ เสียงของอาจารย์ที่ยืนคุยกันอยู่หน้าห้องเรียนก็ดึงความสนใจของผมไปชั่วขณะ

“เมื่อเที่ยงเห็นว่ามีเด็กจะโดดระเบียงชั้นหก อาจารย์เฝ้าพอจะรู้เรื่องไหมคะ”

“อ๊อ๊ย พี่นั่งอยู่ในห้องพักครูชั้นห้าเลยคะ ตอนนั้นอาจารย์ภาพแก็ได้ยินเสียงวิ่งเสียงโวยวายข้างบนเลยขึ้นไปดู แกละช่วยไว้ได้ทัน”

“ตายจริง เกือบไปแล้วเชียว เด็กห้องไหนคะ”

“สามทับสิบคะ นายอภิชาติที่มีเรื่องบ่อย ๆ นั้นแหละ อาจารย์พิมพ์น่าจะเคยเห็นหน้า”

พี่อาร์มเนี่ยนะ?

คิ้วของผมขมวดเข้าหากันทันทีที่ได้ยินชื่อที่คุ้นเคยอยู่ในบทสนทนาของอาจารย์ คนแบบนี้ไม่มีทางคิดสั้นหรอก ผมคิดแค่นั้นแล้วจึงสะพายกระเป๋าเพื่อเตรียมเดินออกจากห้องเรียน แต่ก็ต้องชะงักไปเมื่อบังเอิญสบตากับบางสิ่งที่ยังมองผมอยู่ที่หน้าประตู

หน้ายิ้มให้ผม ก่อนที่เธอจะหายไปในช่วงพริบตาเหมือนทุกครั้ง

“น้องณต”

ตอนที่ผมกำลังจะเดินออกจากโรงเรียน ใครบางคนก็เข้ามาทักผมเสียก่อน เมื่อเงยหน้ามองก็พบว่าเป็นพี่สาวของพี่อาร์ม ผมจึงหลบสายตาทันที

“พี่ชื้ออายส์ เป็นพี่ของอาร์มนะ มีเรื่องอยากคุยกับเรานิดหน่อย พอจะสะดวกไหมคะ”
คนตรงหน้าถามอย่างตรงไปตรงมา

“ผมต้องรีบไปเรียนพิเศษครับ ขอโทษครับ” ผมรีบปฏิเสธ และพยายามเดินหลบอีกฝ่าย แต่ก่อนที่ผมจะเดินพ้นไป เธอก็พูดบางอย่างทิ้งท้ายไว้ด้วย

“เรื่องนี้น่า สะดวกคุยเมื่อไรก็ได้ติดต่อพี่มานะ”

เรื่องนี้น่า... พี่เขาไปรู้อะไรมานะ

วันนี้เป็นอีกวันที่ผมกลับบ้านมาพบกับความว่างเปล่า แต่เพราะพ่อกับแม่ต้องไปทำงานต่างจังหวัดบ่อย ๆ ผมจึงค่อนข้างชินกับการอยู่บ้านคนเดียว ถ้าเป็นการอยู่คนเดียวจริง ๆ ก็ดี ผมคิดขณะที่มองไปยังร่างคลุมเครือของบางสิ่งที่กำลังยื่นมองผมมาจากมุมมืดของบันไดราวกับมาต้อนรับผมกลับบ้าน ก่อนจะแสวงหาเป็นมองไม่เห็นและเดินผ่านเธอขึ้นห้องไป แม้จะหลุดแสดงสีหน้าตกใจไปแล้ว

ตั้งแต่นั้นจากไป เธอก็มาปรากฏตัวให้ผมเห็นทุกวันไม่ว่าจะตอนตื่นหรือในความฝัน แม้เธอจะไม่เคยทำร้ายหรือจงใจทำให้ผมหวาดกลัว แต่การที่ผมยังคงเห็นเธอคอยตามเฝ้ามองผมอยู่เกือบตลอดเวลา ก็เหมือนกับเป็นการตอกย้ำสิ่งที่คุณเคยพูดและเรื่องคืนนั้นที่ผมอยากลืมมันมากที่สุด

‘ถ้าเค้าตายเป็นผี เค้าก็จะอยู่กับเธอนะ’

‘พูดอะไรเป็นกลางเนีย ตีปากเลย’

บทสนทนาระหว่างผมกับเธอในคืนนั้นเล่นซ้ำในหัวผมจนไม่มีสมาธิอ่านหนังสือ

“จะสอบอยู่แล้ว มีสมาธิหน่อยนต” ผมพึมพำกับตัวเอง ขณะเดียวกันก็พยายามไล่ยั้งไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไป

ไม่ว่าจะมีเรื่องแย่ ๆ อะไรเกิดขึ้น การสอบเข้าโรงเรียนใหม่ก็สำคัญที่สุดสำหรับผมในตอนนั้น เพราะเป็นหนทางเดียวที่พ่อจะอนุญาตให้ผมเป็นอิสระจากโรงเรียนที่ผมทนเรียนอยู่ที่นี่สักที โรงเรียนที่มีวัฒนธรรมบอให้นักเรียนนำมาใช้อ้างในการกลั่นแกล้งคนที่แตกต่างจากชนบ ถ้าไม่ใช่พวกชนชั้นที่มีอำนาจในโรงเรียน ใครจะไปอยากอยู่ ยิ่งคิดผมก็ยิ่งรู้สึกแค้นจนเพลอกำปากกาแน่น

“ดิก... ไกรธอีกสิ”

ผมได้ยินเสียงนี้น่าดังมาจากใต้โต๊ะจึงค่อย ๆ กลับตามหาความจริง

“ระบบเลข ๆ ที่จำเค้าได้ มันก็จำคนอื่นได้เหมือนกัน”

เสียงนี้น่าดังมาจากด้านหลัง

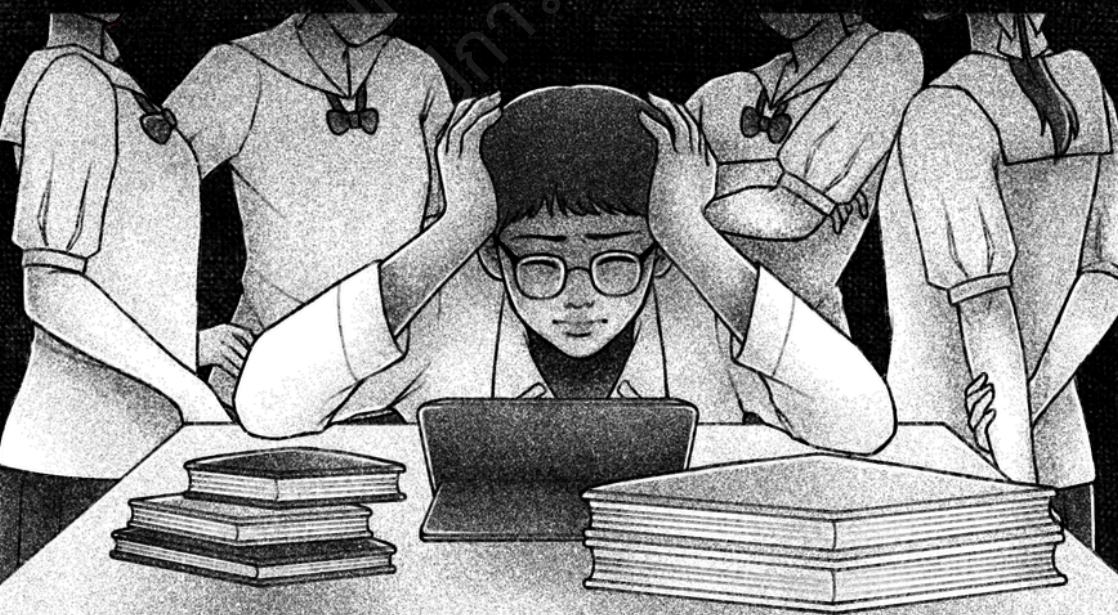
“เธอเลิกก้มหัวอะไรที่มันไม่แฟร์ได้แล้ว”

อีกเสียงหนึ่งดังข้าง ๆ หู

และอีกหลายเสียงที่ตั้งอื้ออึงตึกกันทั่วทั้งห้องราวกับเสียงของคนจำนวนมากแย่งกันพูด
พร้อมกันจนชวนปวดหู

ถ้าลืมตาตอนนี้คงจะมีหน้าอยู่เต็มห้องแน่ ๆ

ไม่ไหวแล้ว...

เช้าวันนี้อาการของอาร์มดูไม่ดีขึ้น เขามีอาการหวัดระแวงราวกับกำลังหวาดกลัวอะไรบางอย่างจนไม่ยอมออกจากห้อง พ่อกับแม่จึงตัดสินใจให้เขาหยุดเรียนในวันนี้

เมื่อวานแม่ไปรับอาร์มกลับบ้านก่อน เพราะอาจารย์โทรมาแจ้งว่าเขามีเรื่องทะเลาะวิวาทใหญ่โต และไปขึ้นระเบียบตักเรียนจนเกือบตกลงไปเพราะความเครียด ฉันทกใจมากที่ได้รู้เรื่องนี้ และเชื่อมั่นต้องมีอะไรมากกว่านั้นที่อาร์มไม่ได้เล่าให้ฟัง

นี่ต้องเป็นหนึ่งในอุบัติเหตุจากนี้แน่ ๆ

“ผมแจ้งไปแล้วนะครับว่ายังไม่สะดวก ไม่ได้ว่างจะเจรจาตลอดเวลาเหมือนผั่งนั้นครับ”

“นี่ลูกชายผมก็ป่วยด้วย รอให้ตัวเด็กทั้งสองฝั่งหายดีแล้วค่อยมาคุยกันซึ่งหน้าดีกว่าไหม จะคุยแบบไม่มีตัวเด็กอยู่ด้วยนี่แน่ใจได้ยังไงว่าจะไม่ฟังความข้างเดียว”

“ครับ เทานั้นนะครับ” พ่อวางสายโทรศัพท์ ก่อนจะวางมันลงกับโต๊ะอย่างแรงจนเกิดเสียงดังด้วยความโมโห

เขามองมาที่ฉันที่กำลังเก็บขามมือเข้าด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ ก่อนจะเดินมา
 ทบเข้าที่กลางหลังของฉันจนขามเกือบหลุดมือ

“ไอ้ย”

“ถ้าแกดูน้องให้มันดี ๆ ฉันคงไม่ต้องมาวุ่นวายกับเรื่องพวกนี้” เขาชี้หน้าดูฉัน

“น้องคนเดียวยังดูแลไม่ได้ อีกหน่อยแต่งงานไปจะดูแลพวกแกยังงัย”

“ไร้ประโยชน์”

เขาพูดทิ้งท้ายแล้วจึงเดินจากไป แม้ที่ยืนมองฉันห่าง ๆ จากครัวในตอนแรกจึงเดินเข้ามา
 พุดกับฉัน

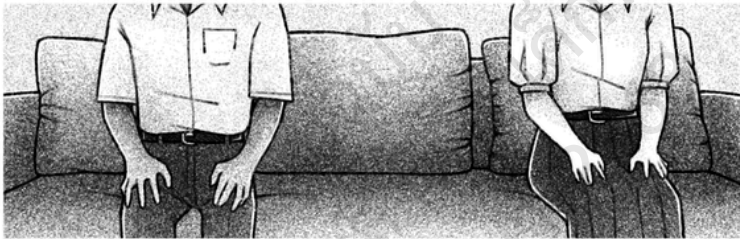
“เดี๋ยวแม่เก็บเอง ไปเรียนเถอะ”

“ค่ะแม่”

แม้วันนี้อาร์มจะหยุดเรียน แต่ฉันก็ยังคงข้ามสะพานลอยไปยืนรอที่โรงเรียนฝั่งตรงข้าม
ตอนหลังเลิกเรียนด้วยความคาดหวังว่าฉันจะยอมมากุญกับฉันอย่างตรงไปตรงมาสักวันอยู่ดี
และเหมือนว่าวันนี้ฉันจะมาถึงเร็วกว่าที่ฉันคิดเสียอีก

“พี่อาร์ม ผมพร้อมคุญด้วยแล้ว” ในคราวนี้ฉันเป็นฝ่ายเดินเข้ามาหาฉันเอง

จบคำของฉัน เราสองคนก็ตัดสินใจที่จะไปคุญกันที่บ้านของฉัน เพราะพ่อแม่ของเขายัง
ไม่กลับจากต่างจังหวัด ฉันบอกฉันว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก และยังไม่อยากให้ใครรู้มาก
ไปกว่านี้

“พี่รู้เรื่องนี้มาแค่วันเดียวแล้วรู้ได้อย่างไร” ฉันเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนาหลังจากที่เรา
ทั้งคู่ยืนอยู่ที่ห้องนั่งเล่นแล้ว

“คือ... พี่พอจะเดาได้ว่าการตายของพี่น่าจะเกี่ยวข้องกับอาร์ม เพราะว่าพี่เห็น... พี่นี่นะ”

“แล้วก็เริ่มสังเกตว่าการปรากฏตัวของพี่น่าจะมาพร้อมอุบัติเหตุที่เกิดกับอาร์มตลอด
คิดว่าอาร์มก็คงเห็นหรือว่าสัมผัสถึงพี่มาได้เหมือนกันแน่ ๆ” ฉันเล่าสิ่งที่คิดให้ฉันฟัง

ฉันเดินไปครู่หนึ่ง เขาก็มองหน้า แม้ริมฝีปากแน่นราวกับกำลังรวบรวมความกล้า ก่อนจะ
เริ่มเล่าสิ่งที่เขาจำ

“ผมอยู่ในเหตุการณ์คืนที่พี่น่าจะตายครับ”

“วันนั้นผมเป็นคนพาหน้าไปที่บ้านร้างหลังนั้น... ตามคำสั่งของพี่อาร์ม”

“พี่อาร์มสั่งให้ผมไปเกลี้ยหลอกผีหน้าที่บ้านร้างแล้วถ่ายคลิปส่งไปให้เขา ถ้าผมไม่ทำ... เขาจะปล่อยคลิปที่ผมผลักเพื่อนตกบันไดตามคำสั่งของเขา”

“ผมไม่รู้จะทำยังไง ผมก็เลยเล่าทุกอย่างให้หน้าฟัง หน้าก็ยอมช่วยผมในครั้งนี่ เธอบอกว่าเธอมีแผนจะเอาคืนพี่อาร์มให้ด้วย แต่เธอไม่ได้บอกอะไรผมนอกจากให้เอาโทรศัพท์ของเธอไปวางไว้สักที่ในบ้านร้าง ที่เหลือเธอจะจัดการเอง”

“แต่ผมทำพลาด... ผมตัดสินใจผิด มันเป็นความผิดของผมเองที่เอาโทรศัพท์ไปซ่อนไว้
บนที่สูงเพราะคิดว่านี่น่าปีนไปเอาคืนมาได้”

“ตอนที่เธอปีนขึ้นวางเก้าอี้ขึ้นไปหยิบโทรศัพท์คืนตามแผน... อีกร... ขึ้นวางมันก็ยวบจน
เธอตกลงมา”

เสียงของณตเริ่มสั่น พร้อมกับน้ำตาที่เริ่มคลอ

“ผมเห็นเธอร่วงลงมา... ฮึก... หัวฟาดพื้นวางของอย่างแรง แล้วก็นิ่งไปเลย ผมซื้อคนทำอะไรไม่ถูก ก็เลยรีบหนีออกจากที่นั่น”

“ถ้าผมมีสติ... ถ้าผมมีสติเข้าไปดูอาการเธอ หรือเรียกรถพยาบาลทันที เธออาจจะไม่ตาย ฮึก... ฮือ...”

เมื่อเห็นถนต้องให้ต่อหน้า ฉันก็อดสงสารเขาไม่ได้จนต้องเอื้อมมือไปลูบหลังเขาเบา ๆ

“แสดงว่าการตายของนี่น่าเป็นอุบัติเหตุจริง ๆ สិនะ” ฉันถามย้ำอีกครั้ง

“ครับ”

ฉันถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งใจที่อย่างน้อยก็ไม่มีเด็กคนไหนตั้งใจเป็นฆาตกร โดยเฉพาะน้องชายตัวเอง

“ถึงอย่างนั้นผมก็ผิดอยู่ที่ตึงนี้รึน่าจะเกี่ยวเรื่องของผม... แต่คนที่ผิดที่สุดก็คือพี่อาร์ม” ถนตบุดต่อหลังจากที่หยุดร้องไห้ได้แล้ว น้ำเสียงของเขามีความโกรธแค้นเจืออยู่จนชวนให้รู้สึกกลัวขึ้นมาเล็กน้อย

“แล้วอาร์ม... กับนี่น่า มีปัญหาอะไรกันก่อนหน้านี้เหรอ ทำไมอาร์มต้องอยากแกล้งนี่น่าด้วย” ฉันทำใจกลัลงถามเพื่อจะช่วยหาทางออกเรื่องนี้ได้

“ผมรู้ว่าพี่อาร์มเคยชอบนี่น่า พอรู้ว่านี่น่าคบกับผมก็คงเสียหน้า แล้วก็คงยิ่งโกรธที่เป็นผม คนที่มันมองว่าอยู่ต่ำกว่าตัวเองมั้ง” ณตเหยียดยิ้ม

“นี่น่าจะบังเอิญเห็นตอนผมถูกพวกพี่อาร์มแกล้ง เธอเลยเข้ามาห้ามครับ ตอนนั้นก็เลยมีปากเสียงกัน พี่น่าจะรู้... นี่น่าจะยอมคน ไม่เคยกลัวใคร ยิ่งกับสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ยิ่งไม่ยอม”

“เธอกล้าหาญจนผมละอายที่ชี้ขาดจนปกป้องเธอไม่ได้ แต่ก็กล้าหาญเกินไป... จนมันเป็นภัยกับตัวเอง”

ฉันพ่ายหน้ารับทราบเรื่องราวทั้งหมดโดยที่ไม่พูดอะไร หรือจริง ๆ อาจจะแค่พูดไม่ออก เพราะความรู้สึกผิดในสิ่งที่น้องชายทำ

สำหรับนต์ หรือสำหรับนี่นาเอง อาร์มคงจะเป็นอสุรกายน่ารังเกียจที่ทำให้ลายชีวิตพวกเขา ฉันไม่นึกโทษเด็กสองคนนี้สักนิดหากจะโกรธเกลียดเขาเข้าไส้จนอยากแก้แค้น เพราะลึก ๆ ฉันเองก็ยังเห็นอสุรกายในตัวของเขาบ้างในบางครั้ง

ทำไมฉันถึงคิดแบบนี้ล่ะ ฉันเป็นพี่สาวของเขาแท้ ๆ

ยังคิดมากเข้าอาการปวดหัวก็กำเรบขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“ฉันเอาเป็นว่าพี่จะพยายามหาทางช่วยให้ได้นะ แต่ตอนนี้คงต้องขอตัวกลับก่อน” ฉันกล่าวลาเจ้าของบ้านด้วยสีหน้าที่คงดูไม่ค่อยดี ก่อนจะเดินทางกลับบ้าน

เพลลอคยนานไปหน่อย คงต้องเตรียมตัวโดนดุอีกแล้วสินะ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ตอนที่ ๗

เริ่มใหม่

วันนี้พ่อไปส่งฉันกับอาร์มที่โรงเรียนเพราะต้องไปเจรจากับคู่อริของอาร์ม คาดว่าพ่อคงจะเสนอตัวรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลให้อีกฝ่าย แลกกับการที่อาร์มจะไม่ถูกลงโทษอะไรรุนแรงเหมือนทุกครั้งที่อาร์มมีเรื่อง

หลังเลิกเรียนยังคงเป็นหน้าที่ของฉันที่ต้องไปรอรับอาร์มเช่นเคย ฉันจึงถือโอกาสนี้ในการเรียกถามาคุยถึงทางแก้ปัญหาที่พ่อจะคิดออกด้วย

“เรียกมันมาทำไม” อาร์มถามฉันทันทีที่เห็นว่าตนเองก็มาหาเราสองคนที่หลังโรงเรียน

เมื่อทุกคนมาประจันหน้ากันตรง ๆ ฉันก็เริ่มประหม่าและกดดัน แต่ในฐานะคนที่โตที่สุด ก็ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อปกป้องเด็กทั้งสองคนนี้ได้

“พี่รู้เรื่องนี้มาแล้ว” ฉันรวบรวมความกล้าพูดมันออกไป

อาร์มหน้าเสียไปชั่วขณะที่ได้ยินแบบนี้

“ผมเป็นคนเล่าให้พี่ยายสัพเพสง”

“ผมรู้ว่าพี่ก็โดนผีหน้าหลอก ผมก็โดนเหมือนกันนั่นแหละ จนตอนนี้ผมทนไม่ไหวแล้ว—”
ณตพูดด้วยความอึดอัด

“แล้วเกี่ยวอะไรกับกู” อาร์มแทรกขึ้นมา

“มึงพลาดเองไม่ใช่หรอไอ้คนต ูแค่ลั้ง แต่คนทำมันคือมึงคนเดียว เพราะนั่นมึงลืต้องเป็นคนเดียวที่รับผิดชอบเรื่องนี้”

“อีกอย่าง... มึงก็บอกเองว่านี่น่ามันรู้ว่าเป็นแผน แต่มันก็โง่มาช่วยมึงเอง มันคิดว่ามันเก่งมากมั้ง อยากทำตัวเป็นฮีโร่ทั้งที่เป็นแค่ผู้ทัญญู ถ้ามันรู้จักสงบปากสงบคำไม่มาสารแนเรื่องของกูแต่แร—”

“พูดบ๊ออะไรวะ!” ไม่ทันที่อาร์มจะพูดจบ ณฑก็พุ่งเข้าไปกระชากคอเสื้ออาร์มทันที

“มึงกล้าหรอวะ!”

“ทุกคนพอ! ใจเย็น ๆ กันก่อน” ฉันทรีบเข้าไปแยกทั้งสองคนออกจากกันก่อนที่จะมีเรื่องใหญ่โตไปกว่านี้นะ

“เอาอย่างนี้ละ ไม่ว่าใครจะคิดยังไง แต่เราสามคนลองไปขอขมานี้หน้าดูก่อนไหม”

“การที่นี้หน้าเลือกจะปรากฏตัวให้แก่เราสามคนที่เห็น เธออาจจะต้องการให้ไปขอขมากันทุกคนก็ได้”

“นะ พี่ไม่อยากให้ใครต้องเป็นอะไรไปแล้ว”

จบคำของฉันทุกคนก็เงียบไป

“ได้ครับพี่อัยส ผมยอมทำทุกอย่าง” ณตตอบรับ

“ก็ได้วะ” อาร์มเองก็ตอบรับเช่นกัน แม้จะดูไม่เต็มใจนักก็ตาม

วันต่อมา ฉัน อาร์ม และณตก็มาเจอกันที่วัดที่เก็บอัฐิของนี่นา แม้จะไม่มั่นใจขนาดนั้นว่าวิธีการขอขมาผีจากในอินเทอร์เน็ตจะได้ผล แต่ก็เป็นสิ่งเดียวที่ฉันพอจะคิดออกในตอนนั้น

เมื่อถึงหน้าอัฐิของนี่นา เราสามคนก็เริ่มพิธีขอขมา โชคดีที่เวลานี้แทบจะไม่มีใครมาทำบุญที่วัด ทำให้ไม่ต้องคอยตอบคำถามใครนัก

“จบแล้วใช่ปะ” อาร์มถามขึ้นทันทีที่วางดอกไม้เสร็จ

“คิดว่ะนะ” ฉันตอบด้วยความไม่แน่ใจ ก่อนจะหันไปมองรอบ ๆ หวังว่าจะเห็นหรือรู้สึกถึงสัญญาณจากนี่นา

แต่กลับไม่รู้สึกถึงอะไรแม้แต่คนเดียว หรือนี่นาจะไปแล้วจริง ๆ นะ?

“ผมจะไปเล่าเรื่องทุกอย่างให้ตำรวจฟัง” ณตโพล่งขึ้นมา

“มึงจะบ้าเหรอ จบแล้วก็จบดิวะ” อาร์มหันไปด่า

“ไม่ แค่อขอโทษขอขมามันง่ายไปฟี้ ทุกคนที่เกี่ยวข้องต้องได้รับผิดชอบกับสิ่งที่ตัวเองทำด้วยดิ” ณตยืนกราน

ฉันชะงักไปชั่วขณะที่ได้ยินคำจากปากณต

ที่ได้มีคนนี้พูดมามันก็ถูก เจ้าของการกระทำควรรับผิดชอบผลที่เกิดจากการกระทำของตัวเอง แต่ถ้าเกิดอาร์มต้องติดคุกล่ะ จริงอยู่ที่น้องชายของฉันมีส่วนผิดที่คิดจะกลั่นแกล้งนี้แน่ แต่เขาก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะให้ฉันตายนี่

“เอ่อ... ณฑ” ฉันเริ่มพูดขึ้นบ้าง

“ถ้าณตอยากจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ตำรวจฟัง พี่ไม่ว่าอะไรนะ แต่ช่วยละไม่พูดถึงอาร์มไว้ให้หน่อยได้ไหม”

“ถือว่าพี่ขอละ แค่นี้เลย”

ณตเงยไปได้ฟังคำขอจากฉัน แต่จากมือที่กำแน่นก็บ่งบอกได้ว่าเขากำลังไม่พอใจ

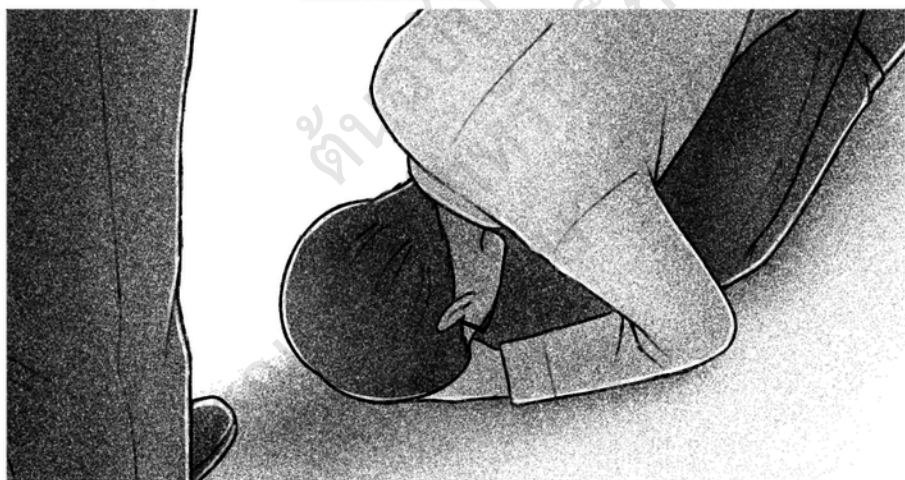
“ก็ได้ครับ” เขารับปากอย่างไม่เต็มใจ

“แล้วเราก็จบกันแค่นี้ พี่อาร์มกับเพื่อนอย่ายุ่งกับผมอีก”

ฉันถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งใจที่ปกป้องน้องชายตัวเองไว้ได้

พ่อ... แม่... หนูเป็นพี่ที่ดีแล้วใช่ไหมคะ

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ญาติก็ส่งข้อความมาบอกฉันว่าเขาไปเล่าเรื่องนี้ทำให้ครอบครัวของเขา และตำรวจฟังแล้ว กำลังรอเข้ากระบวนการทางกฎหมายต่อไป เขาจะไปขอมาครอบครัวของ นีน่าด้วย และหลังจากนี้เขาอาจจะต้องไปเข้ารับการบำบัดจิตใจ

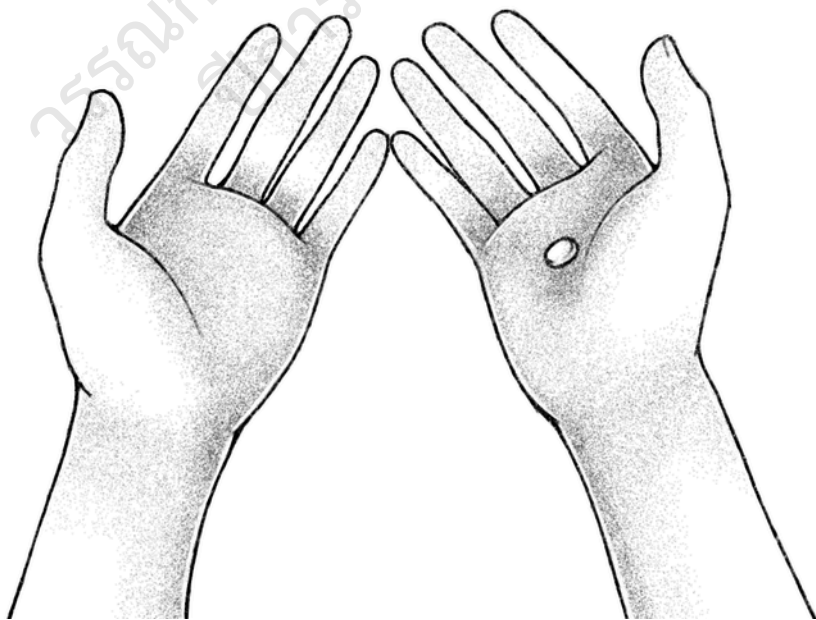
ฉันรู้สึกโล่งใจที่ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกผิดลึก ๆ ที่เด็กคนหนึ่งต้อง มาเจออะไรแบบนี้เพราะมีน้องชายของตัวเองเป็นต้นเหตุ

ได้แต่หวังว่าเรื่องนี้จะจบเรียนให้อารมณ์ไม่ทำอะไรแบบนี้อีก

เมื่อวันเวลาผ่านไป ทุกอย่างก็กลับสู่สถานการณ์ปกติ ฉันกับอาร์มไปเรียนตามเคย ส่วน
 ณฑลาออกจากโรงเรียนไปเริ่มชีวิตใหม่ ไม่มีใครพบเห็นหรือรู้สึกถึงนี่หน้าอกราวกับไม่เคยมีอะไร
 เกิดขึ้นมาก่อน จนใจหนึ่งกลับมาตั้งคำถามกับตัวเองอีกครั้งว่าหน้าที่เห็นก่อนหน้านี้มีตัวตนจริง
 หรือเป็นสิ่งที่สมมติกันแน่

มันอาจจะเป็นผลข้างเคียงจากยาที่ฉันใช้จริง ๆ ก็ได้ เพราะอาการเครียดจนนอนไม่หลับ
 ก็ยังคงรบกวนชีวิตฉันอยู่ในทุกวัน แต่ทุกอย่างก็สมจริงมากพอจนดูไม่ใช่แค่ภาพหลอน

ในตอนนั้นที่ทุกอย่างกลับมาเป็นปกติแล้ว กิจวัตรของฉันก็ยังคงเหมือนเดิมทุกอย่าง

“จะซักฟอกไหมอะแม่ มันมีคราบเลอะอยู่” ฉันถามแม่ขณะที่กำลังกวาดห้องกินข้าว

แม่จึงหยุดล้างจานและเดินออกจากห้องครัวมาดู

“ปล่อยมันไปแบบนั้นแหละ ค่อยทิ้งทีเดียว” แม่ตอบแบบไม่ได้ใส่ใจนัก แล้วจึงกลับไปล้างจานต่อ

“โอเคค่ะ” ฉันตอบรับ ก่อนจะกลับไปกวาดพื้นต่อเช่นกัน

เช้าวันนั้นแปลกจากทุกวันนี้ดน้อยเพราะบนโต๊ะอาหารวันนี้มีแค่ผม พ่อ และแม่ อายุยังไม่ได้อยู่ตรงนี้

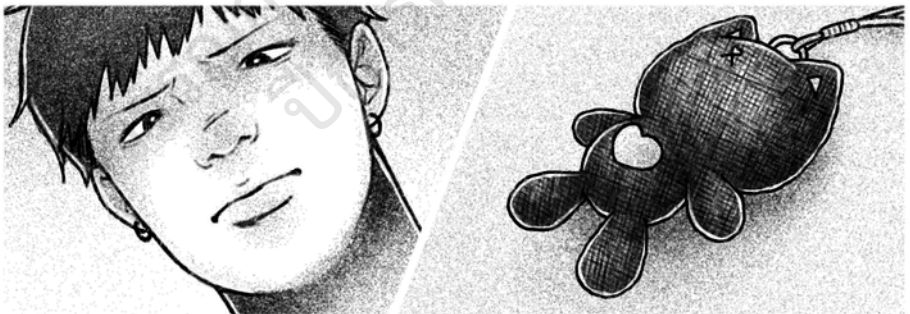
“วันนี้ไปเรียนคนเดียวนะลูก พี่อายุสี่ขวบแล้ว ไช้ชื่น ไปไม่ไหว” แม่บอกขณะที่ตักข้าวให้ผมจึงพยักหน้าตอบ

หลังรับประทานเมื่อเช้าเสร็จ ผมก็ออกเดินทางไปโรงเรียน เพราะเรื่องวุ่นวายก่อนหน้านี้จบไปแล้ว ชีวิตของผมจึงกลับมาปกติสุขอีกครั้ง

ผมลงจากสถานีรถไฟฟ้ามารจนถึงหน้าโรงเรียนของอายุสี่ ตรงหน้ามีสะพานลอยที่ผมใช้ข้ามไปโรงเรียนตัวเองเป็นประจำอยู่ แต่เพราะไม่มีพี่สาวมาคอยจูงทำให้ข้ามสะพานลอย ถ้ามถนนวันนี้ก็ยังมีรถน้อยจนเรียกได้ว่าค่อนข้างสงบ ผมจึงตัดสินใจข้ามถนนโดยไม่ใช้สะพานลอย

ระหว่างที่กำลังรอจังหวะ สายตาของผมก็เหลือบไปเห็นวัตถุที่ไม่คิดว่าจะได้เห็นอีกตกอยู่กลางถนน

พวงกุญแจแมวดำ

ไม่มีทาง มันอาจจะเป็นอย่างอื่นที่หน้าตาคล้ายกันก็ได้ แต่ยังไงก็ต้องกำจัด คิดได้ดังนั้น พอถึงจังหวะข้ามถนน ผมจึงเดินเข้าไปหวังจะเก็บมันไปทิ้งให้พ้นสายตาเสียที

ให้มันจบที่ตรงนี้แหละ มึงทำอะไรไม่ได้อีกแล้วนี่นา

ตรงนั้น
เห็นว่ามีรถบรรทุก
ชนเด็กนักเรียน
นะเธอ

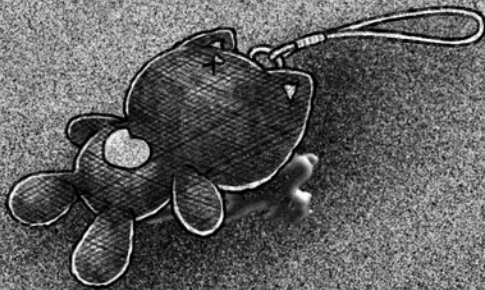
โถ
น่าสงสาร
ยังเด็กอยู่เลย

จอกแตก
จอกแจ

จกจก

หลบ
หน่อย
ครับ!!

จ๊อกแจ็ก
จ๊อแจ

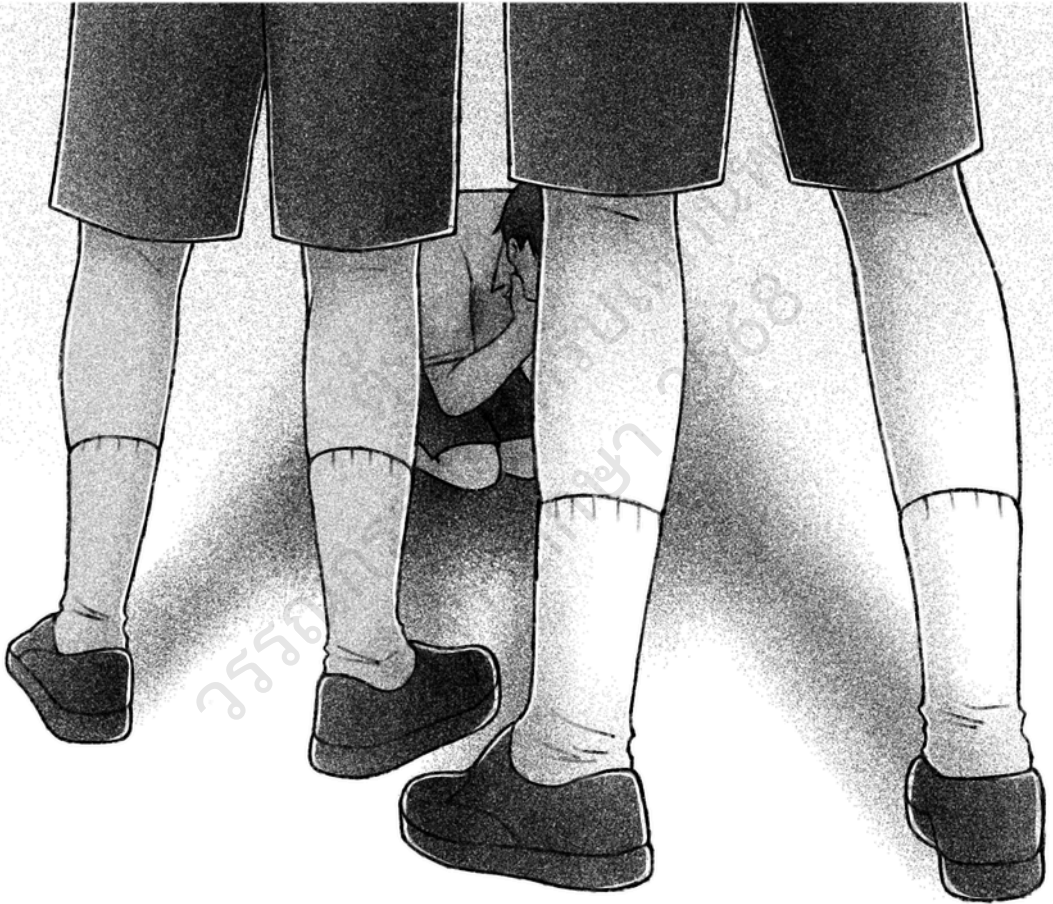

ว๊ากว๊อ

ขอทาง
หน่อยครับ!!

เมื่อวันเวลาผ่านไป

เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็จางหายไปจากความทรงจำของผู้คนที่เพียงผ่านมาและผ่านไป
เหลือไว้ก็แต่เพียงในความทรงจำของครอบครัวของผู้สูญเสียเท่านั้น
ไม่ต่างจากเรื่องราวอื่น ๆ ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

คุณอาจมองว่าชีวิตที่สูญเสียไปในเรื่องราวนี้นั้นเป็นบทเรียนจากการกระทำของตัวละคร
นั้นเป็นไปได้

แต่สำหรับข้าพเจ้า ทุกสิ่งล้วนเป็นเพียงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นบนโลก

นี่สำหรับที่มึงหักหน้ากู
ต่อหน้าน้องเพิร์น

ทำไม? เจ็บ?
ล่า่อยวะ

ไม่ว่าจะมีชีวิตได้สูญเสียหรือไม่
หรือชีวิตที่สูญเสียจะเป็นใคร
ตราบใดที่ระบบยังคงเดิม โลกก็ยังคงดำเนินต่อไปเช่นเดิม

แค่เปลี่ยนตัวละครไปเรื่อย ๆ เท่านั้นแล

เป็นผู้ชายซะเปล่า

อสุรกายเฒ่าแฝงเงาฝ้าลึงสู่
ซ่อนในหมู่ผู้คนทุกหนแห่ง
มันเชิดชูบูชาความรุนแรง
ความแข็งแกร่งเรื่องอำนาจชายชาติรี

หากศักดิ์ศรีถูกระทบแม่ปลายเล็บ
เจ็บแสนเจ็บทนมิได้ต้องกดขี่
มันต้องเลิศต้องอยู่เหนือทุกชีวิต
ทั้งปวงนี้ห้ามผิดแผกแตกต่างกัน

มันลืบทอดลืบสันดานถึงรุ่นหลัง
มันปลุกฝังในโลกอันป่วนปั่น
หลายชีวิตต้องมลายเพียงเพราะมัน
จะผ่อนผันมีส่นมันได้อย่างไร

ยิ่งผู้คนปิดตาหูไม่รู้เห็น
ปล่อยมันเป็นเช่นนั้นจนเติบโตใหญ่
ตามรั้วความระรานคนอยู่รำไป
อสุรกายนั้นไซ้ยังอยู่ยี่น

อายส์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บังเอิญล่วงรู้ว่า
อาร์ม น้องชายของเธอมีก่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของ นีน่า
รุ่นน้องที่โรงเรียน ทำให้เธอต้องออกตามหาความจริง เพื่อปกป้อง
น้องชายจากการตามล่าของสิ่งที่เธอคิดว่าเป็น “ผีนี้่น่า”

แต่ยิ่งเข้าใจความจริง เธอกลับพบว่าสิ่งที่น่ากลัวที่สุดอาจไม่ใช่ผี

แต่เป็น “บางสิ่ง” ที่ซุกซ่อนอยู่ในเรื่องราวทั้งหมด

